

S tručné zprávy.

Pondělí 30. června
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Moc se mi líbí, když si po ránu, ještě když ležím v teplé posteli, a venku je třeskutá zima, čtu na telefonu, co lidé píší na Facebooku, například panu premiérovi Fialovi, jak je úžasný a jedinečný a snad nejlepší politik, kterého jsme kdy měli. Jeden, když čte, co lid píše, tak dospěje k názoru, že v Česku je ráj na zemi, kdo s tím nesouhlasí je lump a jak se teď říká „dezolant“. Jsem moc zvědav, jak bude těch 32 000 Čechů a Moravanů a Slezanů v Austrálii volit. Já bohužel volit nemohu neb jsem si nekoupil české občanství. Abych mohl volit, musím mít potvrzení od konzulátu o českém občanství oproti výdaji 50 dolarů, a to pak platí pouze jeden rok.

Pochybuji, že on sám, pan Fiala, to o sobě čte, patrně jeho stránku vytvořil kdosi z jeho podřízených anebo dokonce neznámý jeho obdivovatel.

Na straně 7 uvádím některé z těchto výtečných poznámek („comments“). Tady v Austrálii mnoho politiků a institucí má svoji stránku na FB. Například Paní Pauline Henson má jich hned několik nebo senátorka Jacinta Nampijinpa Price ze severního teritoria či Peta Credlin ze Sky Nes.

Bohužel mám pocit, že tyto stránky sami nevytvořily, až na pár výjimek, takže vůbec netuší, co jim občané sdělují, jak je chválí či prosí o pomoc.

Když vidím, jak dopadly volby v Austrálii, kde, jak jsem se doslechl, protože nikde se o tom asi nesmí psát, tisíce importovaných komunistů z Číny, socialistů z Indie a Pákistánu volilo stranu levicovou čili pana Albanese.

Číňané měli dokonce schůze, pouze pro Číňany, nikoho jiného tam sekuriťáci nepustili, kde jim říkali, jak mají volit. To samé bylo v mešitách.

Z Číny každý týden přilétají stovky soudruhů a teď nevím, zdali dodávají povolení být resident hned po příletu, nebo už ho dostávají v Číně.

To se máme na co těšit. Hádejte, kdo dostane práci například ve vládním úřadě, když ten, který přijímá a rozhoduje, koho vezmou je Ind nebo Číňan.

❗❗❗❗❗ bychom si pomáhat.

Proč jsou ti antitrumpovci takové hysterky?

Benjamin Kuras
24. května 2025

V Americe se tomu říká „Trump derangement syndrome“, čili syndrom nepřičetnosti z Trumpa. Hysterické běsnění je jeho projevem. Lidem psychicky nevyšinutým z toho zbývá děs.

Schválně si vyzkoušejte na sobě (drhnutí proti srsti, mráz po zádech, vstávání vlasů na hlavě a podobné symptomy) takovéto mediální výroky: Začátek politiky státního teroru. Výkon moci

na základě Führer principu. Poslání nevinného člověka do gulagu v jiné zemi. Test, jak unášet Američany a lifrovat je do zahraničních koncentráků. Útěk od práva k donucování.

Podkopání právního a ústavního řádu. Protiústavní eskapismus. Zhoubný růst státních represivních orgánů, mimo jiné maskovaných mužů v černých dodávkách. Ústup státu od principu zákonnosti.

Takovéto výkřiky jste se tuhle mohli dočíst v tradičně hysterickém českém médiu zvaném Deník N o činech současného prezidenta USA. Byly převzaty z Ameriky od tamního historika Timothyho Snydera, zde populárního studiemi střední a východní Evropy, jako byl bestseller Krvavé země. Jejich brutálním dějinám, hitlerovským i stalinským, se profesoru Snyderovi Trumpova Amerika začíná podobat.

Snyder

Nám by se to zase mohlo podobat v rámci urážky památky všech těch zdejších obětí. Snyder tentokrát lamentuje nad jedním člověkem deportovaným do rodného El Salvadoru po dvanácti letech pobytu v USA, a hájí ho jako bezúhonného a legálního rezidenta USA. Americkými úřady byl „omylem“ unesen a poslán do koncentračního tábora v Salvadoru.

S trochou pátrání v amerických médiích bychom se o Salvadořanovi jménem Abrego Garcia dověděli taky třeba toto: Do USA přišel v roce 2012 ilegálně (už to samo o sobě je trestný čin zasluhující deportaci). Je členem gangu zvaného MS-13, který je v Salvadoru stíhán jako zločinný, v USA klasifikován jako teroristický. O jeho deportaci rozhodl americký soud už v roce 2019. Zdržela se odvoláváním k vyšším soudům, kde se hájil tím, že ho v Salvadoru chce zabít konkurenční gang. Soud tedy schválil deportaci do třetí země. Omyl spočíval jen v tom, že byl i přesto poslán do El Salvadoru. Tam však není vězněn v koncentračním táboře, nýbrž ve věznici se zpřísněnou ostrahou. I kdyby Americký soud rozhodl o chybné deportaci a pro návrat, Salvador už ho odmítá vydat zpět. A i kdyby jej vrátil, americký soud by ho mohl rovnou dát deportovat do třetí země.

Co Capitol?

Nebudeme se přít, která z obou verzí je pravdivější. Raději bychom se zeptali profesora Snydera, kde s tím svým „zhoubným růstem státních represivních orgánů“ a „začátkem politiky státního teroru“ byl, když pět tisíc agentů FBI po celé USA zatýkalo a věznilo 1 570 občanů za účast na demonstraci 6. ledna 2021, která z veřejného prostranství vtekla do kongresového sídla Capitol – podle video záznamů aktivně vítaná vstřícnými strážci. A vešla do dějin jako největší trestní vyšetřování celých amerických dějin.

Pravda, necelá stovka z nich se s některými ze strážců fyzicky střetla, čímž se dopustila trestného činu násilí na veřejném činiteli. Někteří tu a tam něco rozbili, čímž spáchali poškození státního majetku. Z jejich řad padl jeden jediný výstřel, a to prokazatelně do vzduchu, ještě venku. To stačilo, aby celá demonstrace mohla být označována za „ozbrojené povstání“.

Co že tedy spáchalo těch ostatních cirká 1 400? Inu „protistátní spiknutí“, „tuzemský terorismus“ a „pokus o zvrácení výsledku voleb“. Slízli za ně

rozsudky od několika týdnů do 22 let vězení. Mnozí seděli dlouhé měsíce ve vazbě bez rozsudku. Někteří až do amnestie, kterou jim Trump udělil v první den svého druhého prezidentství.

Věznění

Od vězněných i od jejich právníků se veřejnost (v omezeném cenzurovaném rozsahu mimo hlavní média) postupně mohla dozvídat takovéto příhody: Odepření zákonného práva propuštění na kauci do přelíčení. Věznění na samotce, v nejznámějším případě až 4 měsíce. Vnucované nošení roušek na tváři. Zabavování právních dokumentů a narušování styku obviněných s právníky, s výslednou nedostatečnou obhajobou u soudu. Zanedbávaná zdravotní péče – v jednom případě zlomená ruka a akutní rakovina. Znemožňovaná hygiena, špinavá voda, přetékající odpad. Zákazy návštěv, včetně příbuzných, reportérů a právníků.

Znemožnění bohoslužeb a vzdělávacích příležitostí. Fyzické tresty a mučení ze strany dozorců (většinou imigrantů z Afriky), s projevy antibělošského rasismu. V jednom případě zbití vězně do slepoty a otřesu mozku, s odepřením lékařského ošetření a následnou smrtí. A onen slavný „princip zákonnosti“? Ten si Bidenova vláda ještě posílila tím, že obhájcem odmítla vydat prý až tisíce hodin video-záznamů celé události snímané desítkami kamer. Proč asi že jako? No, co kdyby v nich obhájci našli něco, co by mohlo ohrozit tu „naši demokracii“ – jak té své vládě Biden a Demokraté říkali a s takovou láskou si pipali a chránili. Že jich nám až musí být líto.

A onen slavný „princip zákonnosti“? Ten si Bidenova vláda ještě posílila tím, že obhájcem odmítla vydat prý až tisíce hodin video-záznamů celé události snímané desítkami kamer. Proč asi že jako? No, co kdyby v nich obhájci našli něco, co by mohlo ohrozit tu „naši demokracii“ – jak té své vládě Biden a Demokraté říkali a s takovou láskou si pipali a chránili. Že jich nám až musí být líto.

Kdo by mohl být dalším prezidentem?

Pokud bude s.P.Pavel kandidovat v prezidentských volbách v roce 2028, tak má vítězství skoro v kapse. Alespoň to tvrdí nejnovější průzkum, podle kterého by současného prezidenta volilo až 52 procent dotázaných.

Viz strana 6

Pondělí 30. června

EU prodloužila sankce proti Rusku o půl roku
Orbán se zlobí kvůli masové účasti na demonstraci v Budapešti A Domobrana mimo zákon hlídá německo-polskou hranici před migranty
Teploty na jihu Evropy stouply ke 40 stupňům
Za nebezpečné odbočování bude dvojnásobná pokuta
Novým šéfdirigentem České filharmonie bude Jakub Hruša A V Českém Švýcarsku hoří les
Ze první půlrok klesl počet obětí autonehod o 23, zahynulo 181 lidí A U nás docela horko, ale jde to

Úterý 1. července

Německo podporuje ukrajinskou výrobu dronů dlouhého doletu A Rusko tvrdí, že ovládlo Luhansko oblast
Polsko bude kontrolovat hranice s Německem a Litvou
Vědci zjistili, že Trumpovy úspory způsobí smrt 14 milionů lidí do roku 2030 A Českem se šíří svrab
Hasiči zlikvidovali požár v Českém Švýcarsku
Skauti zřídili rekordní počet 1270 táborů
Centrum Ústí nad Labem ovládli dýleři drog a bezdřáci
U nás pěkné vedro, 31 stupňů

Středa 2. července

Evropská komise navrhuje klimatický cíl pro rok 2040
Automobilce Tesla už půl roku klesá odbyt
Vzniká iniciativa na odvolání Leyenové
Dalajlama chce dál pokračovat jako duchovní vůdce
Fiala chce změnit jednací řád sněmovny
Česko a 17 dalších států chce změnu praxe s povolenkami A ANO je na 35 %, stoupá i Spolu
Exstarosta Řeporyj Novotný nastoupil do vězení
U nás horký letní den, 32 stupňů

Čtvrtek 3. července

Sněmovna schválila Trumpův „velký krásný zákon“ o daních a výdajích A Polsko má nový státní svátek připomínající „genocidu Poláků“ ukrajinskými nacionalisty
Útočník pobodal několik lidí v nákupním centru na jihu Finska A Trump bude mluvit se Zelenským o pozastavení zbrojních dodávek
Exhejtman Ústeckého kraje Šulc dostal čtyři roky vězení za zneužití pravomoci A Zjednodušení a zrychlení rozvodu i úpravy péče o děti z rozvedených manželství má od příštího roku zajistit novela občanského zákoníku, Zemřela česká horolezkyně Klára Kolouchová (†46).

Pátek 4. července

Eurokomisař Síkela podle Spiegelu varuje Leyenovou před klimatickými plány
Německo chystá schůzku k migraci
Rusko stupňuje nálety na civilní cíle
Česko postihl blackout, zasáhl milion lidí. Prahu a severní Čechy A Prezident Pavel je v Japonsku, navštívil český pavilon na Expo 2025 v Osace
Soud ve věci Dozimetr se posunul na srpen
Hackeři ochromili MÚ v Uničově
Začal Karlovarský filmový festival
U nás slunečný, ale nikoli protivně horký den

Víkend 5. – 6. července

Záplavy v Texasu stály 59 lidí život
Elon Musk založil politickou stranu A Ajatolláh Chamenei poprvé od útoků vystoupil na veřejnost
30 tisíc lidí navštívilo v sobotu Velehrad
Do Karlových Varů přiletěl na MFF herec Michael Douglas A Kardinál Duka se omluvil Slovákům za to, že je Češi poučují
Vyšetřování příčin pátečního blackoutu potrvá týdny
Ceny last minute zájezdů stouply o 12,5 pct
U nás teplý víkend, v neděli se o něco víc zatáhlo a bylo dusno

Pondělí 7. července

Putin vyhodil ruského ministra dopravy, ten vzápětí spáchal sebevraždu A USA od srpna uvalí na Japonsko a Jižní Koreu cla 25 procent, oznámil Trump
Turecko posiluje vliv na západním Balkáně
Polské kontroly na hranicích nelegální migraci do Německa nemůžou zabránit. Jde o politiku
Izraelská armáda zaútočila proti húsijským cílům v Jemenu A Prezident Pavel na hradě přijme loučící se polskou hlavu státu Dudu
Premiér a lídr SPOLU Petr Fiala v pondělí zakončil sérii debat Teď jde o všechno! s Ivou Pazderkovou
Taveňák Apetito přestanou vyrábět v Česku. Lidé v ohromení, mlékárna po 152 letech zavře
Důchody čeká v červenci další změna.

Úterý 8. července

Tichý převrat v Číně : že by konec režimu Si Ťin-pchinga? A Trump kritizuje Putina za zabíjení lidí, pošle Ukrajině další zbraně
Netanjahu navrhl Trumpa na Nobelovu cenu míru
EU schválila vstup Bulharska do eurozóny
Leyenová si přeje rovnovážné vztahy s Čínou

Rheinmetall bude servisovat tanky Leopard české armády A Ministryně spravedlnosti Decroix představí vyšetřovatele bitcoinové kauzy
Europoslanec Turek odmítá obvinění ze znásilnění
Vláda bude exhumovat hromadné hroby na Ďáblickém hřbitově A U nás drobně pršelo, k večeru se vyjasnilo, bylo docela chladno

Středa 9. července

Rusko stojí za sestřelením letu MH17, rozhodl poprvé mezinárodní soud A Rusko podniklo rekordní útok na Ukrajinu. V Polsku odstartovaly stíhačky
Spojené státy uvalují sankce na zvláštní zpravodajku OSN pro lidská práva Albaneseovou
Trump obnovuje dodávky zbraní z USA na Ukrajinu
Vojenská policie pátrá po slavnostní šavli Čestné stráže. Někdo ji ukradl A Ústavní soud zamítl stížnost muže, který se domáhal eutanazie
Vláda zakázala používat čínský DeepSeek ve státní správě A Důchodová reforma, která zvyšuje důchodový věk, zůstává v platnosti i po dnešním rozhodnutí Ústavního soudu.

Čtvrtek 10. července

Ursula vod der Leyen ustála v EP hlasování o důvěře
V Kyjevě zastřelili plukovníka ukrajinské tajné služby
USA obnovují dodávky zbraní Ukrajině
Itálie usnadňuje odbavování cestujících na letištích
Policie popřela, že v Česku hrozil teroristický útok
Zaměstnavatelé a odbory podporují vládu ve snaze zmírnit dopady emisních povolenek
Spolu odhalí tajemství svého programu od půlky srpna
ANO kleslo pod 30 % A U nás bláznivé počasí, chladné, sluníčko se střídá s deštěkem

Pátek 11. července

Zelenskyj říká, že USA obnovily dodávky zbraní
Kanada dostane napařeno 35 % cla
V Kostarice zabásli dva Čechy kvůli drogám
Chystá se summit USA – Čína
Ředitel motolské nemocnice Jansta zůstává ve vazbě
Policie na Zlínsku eskortovala zbloudilého lesa ze silnice do lesa A Po kyberútoku v nemocnici Nymburk funguje jen třetina počítačů
Několik desítek lidí demonstrovalo proti sbližení
SOCDEM a Stačilo! A U nás celkem hezky, sluníčko, ne moc horko, občas sprchlo

Víkend 12. července – 13. července

SBU zadržela v Kyjevě dva čínské občany, kteří jsou obviněni z pokusu o vývoz tajné dokumentace o ukrajinském raketovém systému Neptun do Číny.
Francie zvýší výdaje na obranu A Fica kárá dopisem Fica, aby neblokoval protiruské sankce
Merz se obává 30 % amerických cel
Ruský ministr zahraničí Lavrov je v Severní Koreji
Hrdina vítězného dokumentu z MFF nalezen mrtev v rybníce A Rajchl se i nadále přilepí k SPD
SPOLU kleslo pod 20 procent
Čeští hasiči odletěli pomáhat do Texasu
U nás víkend spíš pod mrakem, v sobotu trochu pršelo, je ale sucho

(Ne)obyčejné historky z blackout

Jan Macháček

8. července 2025

Veřejnoprávní i soukromá celostátní média informují o pátečním blackoutu velmi suchým způsobem. Řeší se příčina (spadlý kabel vysokého napětí), opatrně politika kolem toho (vliv OZE), možná ještě nějaký velký podnik postižený výpadkem (rafinerie Litvínov). Možná je to také tím, že v redakcích zůstává pár lidí, většina je asi na dovolené. A některé větší redakce jsou na levém břehu Vltavy, kde se nic nedělo a nestalo – a zprávy o blackoutu byly zprávami zvenku (iDnes, Seznam Zprávy).
Mimochodem, vláda, parlament i Hrad – všechno je na břehu, kde šel proud normálně.
Připadá mi ale mnohem zajímavější sběr osobních mikrozážitků a mikrozkoušeností, které jsou často docela překvapivé, jakkoli asi nemají žádnou velkou důležitost z hlediska HDP či celostátní politiky. Jsou to zážitky inspirativní, podle všeho se daná věc může stávat častěji, a tak člověk bude příště vědět, co všechno to může obnášet.

Sám jsem dal nějaký post na síť, kde jsem psal o zkušenosti u nás v Říčanech, kde jsem zrovna pracoval v tzv. režimu home office. Proud tady občas vypínají (pořád se v okolí něco opravuje, překopává), většinou dají vědět předem. Takže když přestal jít

proud, člověk si řekl, že jde o něco místního. Náznak hloubky a šíře problému přišel s tím, že nějakou dobu nebyl ani mobilní signál. Data nešla celou tu dobu, nefungoval tedy whatsapp ani internet v mobilu. Signál se pak obnovil a přišla textovka od dcery, která pracuje v Praze, že jim v úřadu nejde proud, data ale fungovala – asi jako v celé vnitřní Praze –, a tak nám jako první dala vědět, že jde o něco většího a širšího. Co to je, jsme nevěděli.

Šel jsem natočit vodu do všech nádob. Dalo se očekávat, že nepoteče, což se mimochodem ve vedlejší Uhříněvsi stalo; u nás nakonec téct nepřestala. Pak jsem si šel číst pod strom knížku. Kam vlastně pořád spěchat? Zkoušel jsem zhluboka dýchat čistý vzduch nepřečpaný elektronickým signálem. Byl to vlastně osvěžující stav a očištný proces. Byl jsem rád, že nejsem ve vlaku uprostřed polí nebo ve výťahu. Že by byla válka, mne nenapadlo, spíše jsem si říkal, že to bude něco podobného jako ve Španělsku – koneckonců o tom, jestli se něco takového může stát i u nás, jsem nedávno natočil podcast s Václavem Bartuškou.

Když jsem to dal na síť, různí lidé se začali ozývat se svými mikropříběhy a zážitky. Nejprve to příjemné či osvobozující. Děti opustí elektronické přístroje, táta se zvedne od počítače a hraje potomkům na kytaru, k tomu si zazpívají. Děti jsou spokojené. To je takové satori. Uvolnění, osvobození.

Jiná paní psala, že byla v akvaparku – a to bylo celkem nepříjemné. Tma, nefungovaly ani splachovací záchody, které jsou na elektřinu. Další lidé popisovali ztemnělé městské pasáže a průchody, kde blikala jen bezpečností světla, pokud nebyla rozbitá. Ztišení jako v apokalyptickém filmu, než TO přijde.

Rodinka na dovolené na severu, nemá ovšem hotovost. Tak odnesou do večerky lahváče, které si tam předím koupili, a dostanou za to něco k jídlu. Někteří na severu blízko německých hranic používají k volání roaming.

Lidé píšou, že v centru Prahy byli prodavači vesměs ochotní a občas podali lidem něco zdarma, zvláště když jejich děti křičely, že mají žízeň nebo hlad (bylo vedro), a rodiče se zrovna chystali jim něco koupit. Možná se prodavači báli, že se jim leccos stejně zkazí nebo to rozmrzne. Někdo se nemohl dostat domů nebo z domu, dveře jsou na bzučák. Do pootevřených dveří obchodů se dala košťata, případně takové ty plastické zábrany, co se používají, když se vytírá podlaha.

Leckdo mi říkal, že mám mít doma tranzistorové rádio – to nemám. Existují ještě vůbec buřtové baterie? Dlouho jsem je neviděl. Kdo ale bude vysílat, když nejde proud? Ve státní (najednou to slovo uklidňuje víc než veřejnoprávní) televizi i rozhlas se ovšem nahodil nějaký náhradní okruh z agregátu či baterie, jsou tam na to připravení. Mají tam na to asi i vyčleněné nějaké pracovníky, kteří tam celé roky vysedávají a čekají, až se jednou stane, co se stalo v pátek.

Mnozí mi psali, že sice mají na domě soláry, ale vlastní okruh jim automaticky nenaskočil – měli to asi špatně nastavené.

Takže: dejte si soláry do pořádku, když už je máte. Mějte u sebe vždy hotovost a raději i lahev vody. Pokud máte dveře na bzučák, zaříďte si, aby šly otevírat i jinak. Mějte povědomí o tom, zda zrovna váš záchod a vodovod budou fungovat i bez elektrického proudu.

Nepřijde vám to zajímavější než cokoli, co jste o blackout viděli ve státní televizi nebo četli ve velkých médiích? Mikropříběhy jsou tentokrát zajímavější než ty velké. Na makroúrovni je to ostatně jako dnes už se vším. Další polarizační téma. Část společnosti je zhrozena tím, že tzv. dezoláti tvrdí, že na vině jsou německé soláry. A tak je to a bude se vším. Názor mají i ti, kteří nevědí, jak si vůbec představit elektrický proud, a oboru elektroenergetika a silnoprúd nemají ani ponětí. To, že pravda může být „někde mezi“, se dnes (vlastně už dávno) nenosí.

Autor je prezidentem think tanku Strategeo,

Austrálčan roka a jazzman z Tasmánie

Soňa Gyarfašová

"Kto boli naši najznámejší krajanania u Vás na Tasmánii?" vyzvedám na začiatku nášho stretnutia.

"Rozhodne **Milan Vyhnálek**, ktorý vybudoval najväčšiu výrobnú syra na južnej pologuli, potom tiež vinár a môj dobrý priateľ **Jozef Chromý**. No a nezabudnime na ultramaratónca **Pepíka Škvarila** a huslistu **Jana Boleslava Šedivku**, ktorý získal najprestížnejšie hudobné ceny Austrálie," menuje **Viktor Zappner**.

Hoci on sám je na Tasmánii a v Austrálii hudobník ocenený najvyššími vyznamenaniami. Jeho životom je jazz.

Aj dnes je šéfom tasmánskej jazzovej sekcie. No má nad všetkým zdravý nadhľad.

"Budeme si tykať, tu si všetci tykáme," píše mi ešte v mailoch, ktoré si vymeníme než sa za 88-ročným jazzmenom Viktorom a jeho ženou Evou, učiteľkou klavíra, vyberáme do prístavného mestečka Burnie, tretieho najväčšieho mesta Tasmánie.

V dvojposchodovom dome, kde majú výhľad na oceán, pôsobí všetko aj po rokoch viac ako austrálsky československy.

Aj oni sú československý pár. Ona Slovenka, on Čech. Rodák z Trutnova.

V Hobarte, na opačnej, južnej strane ostrova, býva Viktorov starší brat. Ten utiekol z komunistického raja ešte pred nimi, v roku 1969.

V ich rodine vždy panovala akási úcta k slobode. Hoci nevyslovená. Nie, nepamätajú sa na to, keď ich otca v Protektoráte zatkl gestapo a deportovalo do Terezína.

Keď končila vojna, mal Viktor deväť rokov. O tom, čo otec v koncentračnom tábore prežil, sa doma nikdy nehovorilo.

Namiesto slov tu mala často miesto hudba. Mama hrala na klavír a venovala sa opernému spevu, otec spev študoval svojho času dokonca v Paríži.

V roku 1946 mal Viktor desať rokov a začal hrať na piano. Hudba dávala farby šedivému normalizačnému spevu.

Keď skončil vojenskú službu, začal hrať po kabaretoch. Písal sa koniec 50.rokov a on mal šťastie.

Ako sa o Viktorovi píše aj na portáli jazz.sk: "Byť muzikantom vo vtedajšom Československu tiež ponúkalo veľmi vzácnu príležitosť cestovať do zahraničia a občas zarobiť veľa peňazí. Spolu s kapelou z Prahy sa Zappner nalodil na výletnú loď MS Bremen a potom s dvoma nemeckými muzikantmi na MS Europe a takmer 11 mesiacov sa plavil medzi Kanadou, New Yorkom, Bermudami, Karibikom a Južnou Amerikou. Práve v tomto čase si vybudoval lásku ku newyorskému jazzu, ktorá mu zostala až dodnes."

Popri tom však Viktor študoval klinickú psychológiu na Karlovej univerzite. V uvoľnených 60.rokoch sa mohol venovať vplyvu hudby na psychiatrických a psychotických pacientov.

A začal prednášať aj na univerzite.

Dá sa však sen o slobode a tvorivosti snívať v neslobodnej zemi?

Po tom, čo do Československa vtrhli vojská Varšavskej zmluvy, prišla normalizácia, ktorá lámala charaktery.

Našli sa takí, ktorí naňho donášali. A ŠtB si predvolala aj jeho. S ponukou spolupráce. Vysmial ich, že si ho nekúpia.

Vzápätí však prišiel o prácu sám. Pri hľadaní tej novej bol na blackliste.

Nevzdával sa. A ako klinický psychológ si našiel prácu u pražského Apolinára, kde pomáhal ľuďom závislým na alkohole a drogách.

Pri všadeprítomnom pohľade tajných však prišiel k presvedčeniu, že šťastie budú hľadať inde.

V roku 1979 dobrodružne ušiel - s manželkou Evou a dvoma dcérami. "Len čo najďalej od komunistov," hovoril si, keď sa rozhodovali pre nový domov. Austráliu.

Ešte vzdialenejšia je Tasmánia.

Na Tasmánii začal hrať ako jazzový klavirista, založil jazzovú sekciu aj legendárny jazzový festival.

Za to ho nominovali na cenu Austrálčan roka a dostal tiež medailu Rádu Austrálie za propagáciu jazzu v Tasmánii.

O našich letcoch z Royal Air Force - zabudnutých u protinozcom

Soňa Gyarfašová

Po nástupe zločinného komunistického režimu, odišli mnohí z tých, ktorí bojovali už proti nacizmu v radoch britského kráľovského letectva, do slobodného sveta - a viacerí z nich aj k protinožcom.

Jednoducho, čo najďalej od komunistov. Niekdajšia britská kolónia mala pre nových prichádzajúcich v tom čase otvorené brány.

Aj ich príbehy skúma dnes Frank Váňa, syn Bernardíny a Františka Váňovcov, ktorí vydávali v Melbourne protikomunistické exilové noviny Hlas domova a boli dušou krajskej komunity.

Frank prebral štafetu a v šľapajách svojich rodičov rekonštruje príbehy generácie, ľudí, ktorí prišli z Československa do Austrálie hneď po roku 1948.

Z jeho výskumov vyplývajú zaujímavé a nové informácie, citujem:

"Minimálne 4 Slováci, ktorí boli členmi Kráľovského letectva (RAF) počas bitky o Britániu, sa usadili v Austrálii po vojne.

Antonín Radič, narodený 8. októbra 1918 v Piešťanoch (Slovensko). Do Austrálie pricestoval 8. júna 1951; Zomrel 13. februára 1989 v Sydney, NSW. Antonin bol pilotom 310. perute RAF.

Ján Florian Gazdarica, narodený 21.3.1921 v Liptovských Revúcach, okres Ružomberok (Slovensko). Do Austrálie pricestoval 24. októbra 1964; Zomrel 25. apríla 2007 v Sydney, NSW. Jan bol letecký strelec a radista v 311. perute RAF.

Rudolf Janek, narodený 2. januára 1916 v Rumanovej, okres Hlohovec (Slovensko). Do Austrálie pricestoval 23. októbra 1964; Zomrel 19. novembra 1987 v Redcliffe, Queensland. Rudolf bol letovým mechanikom 310. perute RAF.

Josef Minarčíč, narodený 26. septembra 1921 v Haluziciach (Slovensko). Do Austrálie pricestoval 30. septembra 1948; Zomrel 24. apríla 1996 v Kalgoorlie, Západná Austrália. Josef bol letovým mechanikom v RAF. "

Dnes v Austrálii žije ešte 101-ročný Jiří Švenger, ktorý prežil detstvo v Čáslavi a keď mal 15 rokov, mama ho poslala z Protektorátu do Anglicka.

Rodinu, ktorá zostala doma, mamu aj súrodencov, nacisti vyvraždili.

Sám Jiří Švenger pôsobil počas vojny ako rádiotelegrafista v 311.peruti a vyznamenal sa najmä pri lokalizácii nemeckých bombardérov v bitke o Britániu.

Nový život našiel po vojne v Melbourne.

Svoj príbeh pred rokmi opísal aj v príspevku v exilovom periodiku Hlas domova.

Spolu so 100-ročným Jiřim Kafkom, zachráneným Wintonovým dieťaťom, ktorý žije v Prahe, sú dnes poslednými dvoma československými príslušníkmi Royal Air Force, o ktorých vieme.

O príbehu Jiřího pripravuje film český publicista a historik Jiří Klůc, ktorý robí mimoriadne dôležitú prácu - a hľadá vo svete našich zabudnutých československých veteránov.

https://mzv.gov.cz/canberra/en/news_events/anzac_day_the_story_of_jiri_svenger_a.html

Foto: Anzac Day

Môj facebookový priateľ Juraj Smatana mi poslal nasledujúci:

Juraj Smatana niekoľko veľmi nepríjemných prejavov maďarského revizionizmu:

1. nálepky na autách s mapou Veľkého Uhorska - OK, povedzme že nostalgia.
2. Orbán so šálou s mapou Veľkého Uhorska - no dobre, nostalgia.
3. Nočná hymna na maďarskej štátnej televízii so zábermi Bratislavského hradu - stále nostalgia?
4. Každá diskusia, kde sa objaví fotka pekného slovenského hradu, je do 10 minút atakovaná nejakým Maďarom, ktorý tam začne vysvetľovať, že Oravský hrad postavili Maďari. No dobre, troli sú v každom národe.
5. Maďarská vláda nakupuje pozemky na území Slovenska. Divné, nie?
6. Maďarská vláda dlhoročne investuje do športových oddielov a kultúrnych organizácií na našom území. No, veď to by sme mali aj my.
7. Vydávanie pasov občanom okolitých štátov - načo?
8. Správa ukrajinskej tajnej služby, ktorá odchytila na svojom území agentov maďarskej vojenskej rozviedky, ktorá zisťovala rozmiestnenie ukrajinských vojsk A ZISŤOVALA MEDZI OBYVATELSTVOM MAĎARSKEJ NÁRODNOSTI POSTOJE K PRÍPADNÉMU ZABRATIU ÚZEMIA MAĎARSKOM. - Keď si to zosumarizujem, tak nemôžem vylúčiť hypotézu, že Orbán a spol majú scenár aj pre prípad, že Putin porazí Ukrajinu a dôjde k prekresľovaniu hraníc v strednej Európe a že pre časť Maďarov to bude šanca "odčiniť Trianon".

František Alexandr Zach,

1. května 1807 se v Olomouci narodil František Alexandr Zach, vojenský teoretik a organizátor, historicky první generál srbské armády, propagátor slovanské vzájemnosti a přátelských kontaktů mezi Čechy a Srby.

Do národně osvobozenického hnutí se zapojil nejprve v Polsku, kde po roce 1830 pomáhal tamním povstalcům v boji za nezávislost jejich země na Rusku. Z obavy před pronásledováním pak po návratu domů odešel raději do Srbska, kde strávil většinu svého života a vydobyl si největší slávu: získal titul generála, byl velitelem jedné ze srbských armád při válce s Turky, radil slavným osobnostem srbského boje za svobodu a v Bělehradě založil srbskou vojenskou akademii, na níž dlouhou dobu působil jako pedagog.

Velmi zajímavá postava z Prahy

1. května 1898 se v Praze narodil Jiří Arvéd Smíchovský, údajný zednář, černý mág, spolupracovník Sicherheitsdienstu a později i Státní bezpečnosti.

Rozporuplná postava českých moderních dějin a osobností českého hermetismu.

Vyrůstal v domě U zlaté lodě, kde se scházela tehdejší společenská smetánka, například generál Gajda, Max Švabinský a mnoho dalších významných osobností.

Smíchovský za první války bojoval na italské frontě, záhy však dezertoval a schovával se v klášteře v Pise. Byl dopaden a internován v zajateckém táboře, kde posléze vstoupil do československých legií a zřejmě tehdy začal údajně pracovat pro italskou tajnou službu.

Po válce dokončil studia práv v Německu a filosofii ve Francii. **Mluvil osmi jazyky, což souviselo s jeho geniální pamětí.** Zajímal se o tehdy velmi módní okultní nauky, kabalou a hermetismus. byl však i členem Národní obce fašistické a uvádí se oněm, že byl zednář.

Ihned na počátku války byl zřejmě donucen spolupracovat s německou tajnou službou SD a pracoval v univerzitní knihovně, kde studoval zednářskou a okultní literaturu. „Byl nasazený na české okultisty a udával je. Pak ještě chodil za jejich příbuznými, že jim pomůže a ti vůbec netušili, že právě Smíchovský je udavač. Přesto všechno mu nacisté nevěřili a byl během války třikrát zatčen a vězněn.

15. května 1945 zatčen za zločiny proti státu a za udavačství a kolaboraci. Nyní byl zase donucen pracovat pro StB, která využívala jeho schopností a znalostí. „On je do jisté míry učil, jak má tajná policie fungovat”.

22. ledna 1951 umírá ve věznici Mírov, kde si údajně ve stavu šílenství provedl rituální obřizku, dostal infekci a zemřel udušením.

Podle jiné verze byl zabit dozorcem ranou do týla, na kterou umíral několik hodin ve strašlivých mukách.

Po její porážce odjíždí do Anglie a absoluuje výcvik pro plnění zvláštních úkolů. Následuje parakurz, spojovací kurz a fotovýcvik a kurz pro práci s mikrofilmy. Je zařazen do paradesantního výsadku Barium, který byl ve složení velitel npor. Josef Šandera, radista četař asp. Josef Žižka a šifrant četař Tomáš Býček. Desant byl vysazen 4. dubna 1944 poblíž Vysoké nad Labem nedaleko Hradce Králové. Společně se zbytky domácího odboje z bývalé Obrany národa vybudovali na území Východních Čech zpravodajskou síť, která předávala do Londýna zprávy o německé armádě. Kromě toho skupina prováděla sabotážní akce na Královéhradecku, Semilsku, Rychnovsku a Žambercku a udržovala kontakty s celonárodním odbojem, zejména s Radou tří.

V létě 1944 jejich činnost zachytilo gestapo a začalo se zatýkáním. Parašutistům se však podařilo uniknout a posléze se rozdělili. Býček přešel k partyzánům a posléze se připojil k sovětskému výsadku Chan, se kterými se účastnil sabotážních akcí a dožil se osvobození. Po válce opustil Býček 12. března 1948 Československo kde mu hrozilo zatčení komunistickou policií tak přes Německo odjel do Anglie, kde 29. listopadu 1986 v Londýně zemřel.

Zdena Mašínová

Dnes zvoníme za Zdenou Mašínovou (*20.5.1907 - Olomouc, †12. 6. 1956 věznice Pankrác), statečnou a nezdolnou ženu, která s hrdostí vzdorovala nacistické i komunistické totalitní moci.

Zdena Mašínová se narodila jako druhé dítě Leopolda Nováka a jeho ženy Emmy, rozené Svobodové. Dne 15. června 1929 se provdala za Josefa Mašína, měli syny Ctirada (1930), Josefa (1932) a dceru Zdeňku (1933).

Poté, kdy se její manžel zapojil do protinacistického odboje, byla sledována gestapem. V roce 1942 byla vězněna v pankrácké věznici, její spoluvězeňkyní byla právnička a politička JUDr. Milada Horáková.

Dne 26. listopadu 1953 byla v souvislosti s protikomunistickou činností svých synů zatčena a vězněna v otřesných

podmínkách v ruzyňské věznici. Odsouzena byla 3. června 1955 v samostatném procesu na 25 let žaláře.

Zemřela 12. června 1956 v pankrácké věznici. Její ostatky byly tajně uloženy do hromadného hrobu v Praze-Žáblicích (doposud se nenašly).

Tomáš Býček

10. května 1910 se v Holkovcích narodil Tomáš Býček, československý voják a příslušník výsadku Barium.

Po okupaci odjíždí za prací do Německa, odkup posléze utekl do Švýcarska, kde je za nedovolené překročení hranic zatčen a krátce vězněn. Poté odjíždí do Francie, kde vstupuje do československé zahraniční armády a účastní se bojů o Francii.

Ve úterý 20. května 2025 v 15 hod. se rozezní zvon sv. Mikuláše v Praze, aby uctil její památku. Vzpomeňte s námi! Celý medailonek a více informací o projektu Zvony paměti: www.mpxx.cz a <https://prague.eu/cs/zvony-pameti/> Archiv Zdeňky Mašínové Soudruzi soukmenovci, kteří ji mají na svědomí, spokojeně žili až do smrti a jejich jména jdou dodnes tajně.

Současná Evropa kopíruje dějiny starého Říma.

Nejprve rozkvět, pak rozežranost, hedonismus (dosahování slasti a vyhýbání se strasti), cynismus a nakonec pád. 20 bodů, které ukazují, jak skončil Řím a jak skončí asi i Evropa (i USA)...

1. Valná většina obyvatel preferuje zábavu před prací

2 Množí se rozvrácené vztahy a svobodně žijící matky bez otců

3. Senioři jsou zanedbáváni. Lidé pečují o domácí mazlíčky více než o svoje staré rodiče.

4. Literatura a umění se stávají bezduchými.

Vytváří se planá zábavaz každou cenu. Takzvaná umělecká díla jsou ošklivá, nevkusná, nicneříkající, ale přesto za ně bohatí zaplatí horentní sumy.

5. Čestná vojenská služba vlasti je odmítána, zpochybňována, vysmívána a posléze zákonem zrušena. Armádu tvoří nájemní žoldnéři

6. Lidé pracující jsou zesměšňováni a jako vzor se staví prázdni pokrytci, spekulanti, populisté, pochybní umělci a takzvané celebrity.

7. Daňové zatížení obyvatelstva stále roste a stát přerozděluje neúměrně vysoké částky. Lidé se nebojí nepracovat, protože stát se o ně vždy nějak postará

8. Úroveň vzdělání rapidně klesá.

9. Státní dluh roste do nikdy nesplatitelné výše.

10. Přestává se vyrábět a pěstovat, protože výroba doma je moc drahá a potraviny a výrobky se dovážejí ze satelitních zemí.

11. Kdo se dostal do pozice, kde může ze státního krást, většinou tak činí. Postižitelnost těchto zločinů je velmi malá.

12. Početí a výchova dětí je vnímáno jako obtěžující a dětí se rodí stále méně.

13. Léty osvědčené mechanismy, chránící poctivě před podvodníky, náhle selhávají.

14. Veřejné funkce se stávají předmětem kořisti zisku. Udělují se za úplatky, a kdo je získal, chce z nich kořistit, aby se mu vložený úplatek několikanásobně vrátil.

15. Staletími předky prověřené hodnoty jako je čest, smysl pro povinnost, zodpovědnost, nadšení pro práci, pro dobročinnost, zájem pro věci veřejné, jsou vysmívány a zesměšňovány.

16. Šíří se cynismus.

17. Šíří se plýtvání, nestřídmost, znevažování znalostí, dovedností a poctivé práce.

18. Do země přichází velké množství cizinců.

19. Politikové nadbíhají i "lůze", která si vynucuje zábavu a státní podpory (chléb a hry) 20. Občané stále na všechno nadávají.

Text napsal britský historik Edward Gibbon, autor knihy "Úpadek a pád římské říše", která vyšla již v roce 1776 !!!

1945 Podivní lidé

8.(?) května 1945 umírá v Praze hrabě Felix Achille de la Cámara, původním jménem **Felix Emil Josef Karel Camara**, český spisovatel, publicista, scenárista, překladatel, podnikatel v oblasti divadla a nacistický kolaborant.

Po vypuknutí první světové války byl hned odveden na frontu, kde se stal Rakousko – uherským jezdeckým důstojníkem. Ještě po vzniku republiky krátce působil jako aktivní důstojník československé armády.

V meziválečném období nějaký čas pobýval dokonce v Paříži a Berlíně. Podle vzpomínek současníků žil bohémským a hlavně nákladným životem. Rád se zajímal o okultní vědy. Jeho hlavní doménou však bylo psaní. Jako novinář přispíval pod zkratkou Ra do „Národní politiky“, byl redaktorem několika časopisů a kalendářů.

Sympatizoval s nacismem, 1934 vstoupil do SA. Za španělské občanské války se přihlásil do armády generála Franka, byl však určen k vedení jeho zpravodajské a propagační služby v ČSR. Obdivný vztah k fašismu vyjádřil v knihách o španělské občanské válce, o generálu Frankovi a ve stovkách novinových článků. Byl zabit během květnového povstání, mezi 5. až 8. květnem, vyvečen ze svého bytu revolučními gardisty na Kampě s upálen úderkou revolucních gardistu. Umlčen byl prý proto, že znal podrobnosti kolaborace českých kulturních a politických elit s Němci...

Podle jiných údajů „všechno je jinak“ nikoho neudal a jeho smrt v Praze 1945 nebyla potvrzena, údajně se mu podařilo odjet do Španělska a zemřel v roce 1952 v Jižní Americe, podle jiných údajů uprchl do Francie, zemřel na následky pobodání.

Těžko říct jak to s nim bylo?

Maďarští fašisté.

11. května 1899 se v Košicích narodila blahoslavená Sára Salkaházi, katolická novinářka, spisovatelka a řeholnice. Během druhé světové války vedla v Budapešti řádový Dům pro pracující ženy, ve kterém sestry ukrývaly Židy. Řádový dům na udání jedné z jeho světských zaměstnankyň obklíčili nilaši (členové bojůvky maďarské nacistické Strany šípových křížů), prohledali jej a odvěkli Sárku Salkaházi, jednu ze světských spolupracovnic a několik ukrytých Židovek (sluší se poznamenat, že sestra Sára nebyla na počátku akce v domě a mohla utéci,

nicméně protože jí bylo jasné, že nilaši budou hledat někoho zodpovědného, koho "potrestají", tak se do domu vrátila).

Večer též den, 27. prosince 1944, byly všechny odvlečené svlečené do naha dohnány k Petöfio mostu, zastřeleny a svrženy do Dunaje. Tělo Sary Salkaházi se nikdy nenašlo.

Vydavatel: Viníci nejsou opět jmenováni

Fašismus

Fašismus je politická ideologie, která se zrodila v březnu 1919, v Miláně, na Piazza Sepolero, kde se sešlo asi sto lidí, k nimž promluvil Benito Mussolini. Podmanivě hřímal, že se k moci musí dostat „zákopokracie“, elita, která bojovala v první světové válce v zákopech. Vědci tvrdí, že ho inspirovala četba Friedricha Nietzscheho stejně jako Hitlera.

Sám termín fašismus vznikl ze slova fasces, které ve starověkém Římě označovalo svazky prutů se sekerou, což byl symbol jednoty používaný liktory, sluhů úředníků či senátorů. Sekera představovala pravidlo: Kdo poruší zákon, tomu usekneme hlavu.

Dnes se používá nejčastěji definice fašismu od Rogera Griffina, která fašismus definuje jako ideologii vycházející vždy z vlastní vyvolenosti a pověřuje vůdce, aby národ vyvedl z krize s odvoláním na slavnou minulost: u Italů to byla římská minulost, nacisté chtěli vytvořit třetí říši jako nástupce předchozích dvou říší, slovenský fašismus se odvolával na Velkou Moravu, maďarský na velké Uhry, rakouský se chtěl spojit s Německem atd.

též Chlápková 2012 FAŠISMUS A NACISMUS

https://is.muni.cz/th/r63j8/bakalarska_prace.pdf

Zajímavosti. Víte, že....

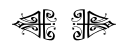
Bronzovou sochu zabitého novináře z 19. století, navštěvují ženy a trou se o něj v naději na zvýšení plodnosti. Výsledkem je že má nos a rozkrok doslova ošoupaný od dámských mezinoží.

Na pařížském hřbitově Père Lachaise, kde odpočívají legendární osobnosti jako Edith Piaf a Oscar Wilde, si jeden hrob získal slávu z poměrně unikátního důvodu. Patří francouzskému novináři jménem Victor Noir (1848-1870), který se stal symbolem opozice vůči císařskému režimu poté, co jej 11. ledna 1870 po pomluvě zastřelil princ Pierre Bonaparte, bratranec francouzského císaře Napoleona III. (1808-1873). Princovo zproštění obžaloby vyvolalo veřejné pobouření a o den později se Noirova pohřebního průvodu zúčastnilo více než 100 000 lidí. Mnozí republikáni to chápali jako svou občanskou povinnost. Následovala řada násilných demonstrací, která 4. září 1870 (během prusko-francouzské války) vyústila ve svržení císařova režimu a nastolení třetí republiky.

V roce 1891 bylo tělo Victora Noira přemístěno na hřbitov Père Lachaise v Paříži a hrob ozdobila bronzová socha od Julese Daloua (1838-1902). Noir je zde zpodobněn v realistickém stylu, tedy v životní velikosti, jako by právě spadl na chodník a vedle něj ještě leží jeho klobouk. Zádrhel je ale v tom, že socha je možná až příliš realistickou. Na kalhotách má totiž i velmi nápadný výčnělek. No a právě díky tomu se stal jedním z nejoblíbenějších památníků, které ženy na slavném hřbitově navštěvují.

Legenda z konce 60. let praví, že položení květiny do klobouku, políbení sochy na rty a

otírání jejích genitálií zvýší plodnost, zlepší intimní život a nebo najde partnera (do roka). Návštěvnost byla natolik velká a tření natolik urputné, že v roce 2004 byl kolem sochy postaven plot. Nicméně, kvůli protestům ze strany "ženské populace Paříže", vedené francouzskou televizní moderátorkou Péri Cochin, byl nakonec stržen.

O čem se ale raději nepíše, že Terezie Brzková (1875 - 1966): představitelka moudrých babiček (Například z Werichova film „Byl jednou jeden král neboli sůl nad zlato“), měla často špatné nálady, na place vyvolávala konflikty a také nesnášela děti.

Kovaná komunistka, která spolupracovala se státní bezpečností a udávala kolegy i pro maličkosti. Proslýchá se, že udávala i za protektorátu, asi udavačství byl její koníček.

*Být komunistou ve svobodné zemi je snadné.
Je však těžké být svobodný
v komunistické zemi.*

Recept No. 678

Slovenská fučka

*Máte-li rádi brambory na všechny způsoby, zkuste určitě i **slovenskou fučku**. Tato verze je o trochu luxusnější, neboť je v ní **slanina**, takže je výborná chuť zaručena. A jak ji uděláte?*

Budete potřebovat: 1 kg brambor, 150 g slaniny, 2 cibule, 50 g hladké mouky, česnek (dle chuti), sůl.

Brambory dejte vařit do hlubší nádoby se špetkou soli. Vody dejte ale tentokrát více, než jste zvyklí, budete ji později potřebovat. Mezitím na pánvi vyškvařte na kostičky pokrájenou slaninu. Cibuli oloupejte a nakrájejte na plátky nebo nadrobno.

Vyškvařený tuk ze slaniny slijte na druhou pánev a usmažte na něm cibulku do zlatohněda.

Když jsou brambory uvařené, slijte vodu z nich do menší nádoby a dejte stranou. Brambory rozšťouchejte, přisypejte k nim mouku, vraťte zpátky na plotnu a na velmi malém a mírném plameni míchejte a postupně přilévejte vodu z brambor tak dlouho, až začne kaše „odfukovat“, tedy tvořit praskající bubliny.

Míchejte a přilévejte případně vodu dál, až se mouka uvaří a dosáhnete té správné konzistence. Trvá to zhruba 5 minut. Dle chuti můžete přidat česnek utřený se solí.

Kaši dejte do větší misky nebo hlubokého talíře a podávejte omaštěnou a posypanou cibulkou a slaninou.

Do Chrudimi dorazily loutky českých emigrantů z daleké Austrálie

Loutkářské dědictví z druhého konce světa.

Romana Netolická 20. 6. 2025

Více než 30 tisíc kilometrů po moři, 55 dní na cestě, nakonec vlakem z Hamburku přes Prahu až do Chrudimi. Tak dlouhou a náročnou cestu urazila neobvyklá zásilka z australského Sydney, která nyní rozšířila sbírku Muzea loutkářských kultur v Chrudimi o zcela výjimečné přírůstky.

Do sbírky muzea přibýlo darem přes 300 mechanických plechových hraček a loutek, které nesou podpis dvou výrazných osobností české emigrace – scénografa Jana (Johna) Červenky a vynálezce Františka (Franka) Popovského. Oba spojili své osudy s Austrálií a tamní loutkářskou scénou, přesto si zachovali silný vztah ke kořenům a odkazu českého loutkářství.

„Bez štedrosti a obrovského nasazení manželů Pavla Sádka a Lenky Muchové by se to nikdy nepodařilo. Patří jim náš hluboký dík,“ uvedlo muzeum. Právě oni stáli u záchrany pozůstalosti a přispěli k tomu, že se tyto historické a řemeslné výjimečné kusy dostaly zpět „domů“.

Než se ale návštěvníci dočkají výstavy, čeká muzejní tým klíčová fáze – dokumentace, čištění, fotografování, popis každého předmětu. „Je to práce trpělivá a pomalá, ale nezbytná,“ přiznávají kurátoři. Výsledkem ale bude fascinující expozice, která nabídne pohled nejen na tvorbu dvou výjimečných tvůrců, ale i na osudy české emigrace a vliv českého loutkářství daleko za hranicemi Evropy.

První loutky a mechanické hračky spatří světlo vitrín v Chrudimi nejspíš až v roce 2027. Ale už teď je jasné, že to bude výstava, na kterou se bude dlouho vzpomínat.

Muzeum loutkářských kultur v Chrudimi's post:

*Díky Pavlovi Sádce a Lence Muchové přibyla do muzejní sbírky (Muzeum loutkářských kultur v Chrudimi) nádherná a naprosto ojedinělá pozůstalost mechanických plechových hraček scénografa Jana (Johna) Červenky a loutkové divadlo **Sydney Magic Puppets**, jehož autorem je vynálezce František (Frank) Popovský.*

👉 *Vážíme si vytrvalé spolupráce při veškerém tom náročném zařizování, které dobře dopadlo! Dar má teď nový domov v Chrudimi a bude u nás v nejlepších rukou zkušených kurátorů/rek.*

Děkujeme za důvěru.

Z výletu

P. Přerovský

Existují situace, kdy by se v člověku krve nedořezal. Třeba na zážitkovém zájezdu do Transylvánie s názvem „Zaplat a vypij, kolik chceš“ nebo když sestřička na transfuzce omylem přihodí nějakou tu nulu navíc. Do podobného stavu, kdy se krev přesouvá z obličeje do těch

nejméně důležitých orgánů a srdce netuší, jestli se má prokopat z těla ven nebo naopak důstojně vypnout, se dostala i mladá maminka.

Hodinu po poledni zavolala na tísňovou linku a již podle hlasu bylo jasné, že buď ji obklíčil pavouk nebo se stalo něco nepříjemného. Vzápětí objasnila příčinu svého rozrušení. Uvedla, že její přítel v dopoledních hodinách vyrazil s malou dcerou na hřiště a stále se nevrátili. To by nebylo tak děsivé, oběd se dá ohřát, ale ať volala, jak volala, telefon naplano vyzváněl, jako když volá neoblíbený švagr, že projíždí a chtěl by přespat. V hlavě se jí začaly odvíjet ty nejčernější scénáře. Dokonce i nemocnice začala obvolávat. Stálá služba ji uklidnila a jala se zjišťovat podrobnosti.

Po chvíli se tak podařilo získat poměrně detailní popis ztracené dvojice, včetně oblečení a přídatného vybavení jako jsou kyblíčky nebo koloběžka. Klobouk dolů. Nechceme globalizovat ani sahat nikomu do svědomí, ale ruku na srdce, pánové, nutno přiznat, že jen málo mužů by dokázalo přesně popsat, co mělo na sobě při odchodu dítě, natož partner. Prostě měli oblečení, asi. Ale zpět. Operační středisko následně předalo tyto informace hlídkám v terénu a ženě slíbilo, že se budou vzájemně informovat. Neuplynulo ani deset minut, když na stálé službě zazněla při pohledu na monitor kamerového systému všehíkající věta: „Ty brďo (doplň zvolání dle lokálních preferencí, neboť jinak zní v Praze a jinak v Ostravě), to jsou snad fakt oni.“

Na obrazovce se odehrávala scéna, kterou zažil asi každý rodič na vycházce s dítětem. Tatínek smýkal koloběžku v ruce vyprahlou ulicí a za krkem mu seděl malý žokej, který chvílemi usínal a zásoboval vlasové folikuly slinovým kondicionérem a chvílemi bujaře povzbuzoval dvounohého oře k svižnější chůzi. Ideálně řízením za uši doplněným průzkumem usazení očních bulv (pojem hluboké oči v takovém případě získává hmatatelnější obrysy) a zjišťováním, do kterých hlavových otvorů jdou prstíky hlouběji narvat. Buď, jak buď, popis se na nitku shodoval. Naproti dvojici, dočasně sloučené prstíky v nose v jeden kus, se vydala nejbližší hlídka, aby potvrdila, že jde skutečně o postrádané osoby. Šlo.

Vyčerpaný tatínek vzápětí uvedl, že si vybrali poněkud vzdálenější hřiště a telefon nebral, protože ho měl ztišený a zaházený nezbytnostmi (kyblíček, lopatička, bábovička ve tvaru kraba atd.) v batohu, přičemž cesta zpět byla mnohem náročnější než cesta tam. K domovu už mu naštěstí zbývalo jen pár posledních desítek metrů prstového očištění. Posléze dodal, že už je se ženou ve spojení. Ta vzápětí zavolala na stálou službu a úlevně odvolala pátrání. Konec dobrý, všechno dobré.

Moje známá dodala:

Před 45 lety, když ještě děti spaly v kočárcích před Priorem a jinými obchody šel můj exmanžel s dítětem "do města". Po návratu jsem se ho ptala - kde má kočárek s dítětem? Zbledl, vystaroval s.bez jediného slova a valil ven. Myslela jsem, že nechal dítě před panelákem na "dospáváku" (výraz z ARO po operaci). Když se po půlhodině vrátil s kočárkem i dítětem, přiznal se, že jedním vchodem vstoupil do Prioru a vyšel jiným východem. Dnes by nám za to sociálka na popud bonzáků ze sociálních sítí to dítě rovnou zabavila. Syn spinkal, přežil a dosud žije spokojeným životem

„Dědečku, vylez z té vany! Nastydneš se a umřeš.“

Dědeček vylezl z vany, nastydl se a umřel.

V Austrálii i ptáci zakládají požáry

Po celé generace si australští domorodci vyprávěli příběhy o ptácích, kteří záměrně šíří oheň za účelem lovu. Dlouho se to však považovalo za pouhý mýtus.

Nedávno se jeden z etnografů (který je zároveň nadšeným ornitologem) rozhodl zjistit, co je na oněch legendách pravdy. Spolu s domorodci založil kontrolovaný požár a sledoval co se bude dít. K jeho překvapení se zanedlouho slétli draví ptáci, kteří začali požár záměrně šířit i na místa, kde do té doby nehořelo.

Dravci využívají toho, že oheň vyhání z úkrytů drobné živočichy - savce, plazy a hmyz. Za snadnou kořistí se k ohni slétají v celých hejnech a loví v těsné blízkosti plamenů. Mnozí pak ještě po požáru sbírají živočichy co nestačili utéct a zůstali na spáleništi.

Víte že... Dalšíh téměř tisíc Ukrajinců podvedlo a okradlo české občany o peníze. Kvůli rozhodnutí premiéra Fialy, ministra vnitra Rakušana (STAN) a ministra práce a sociálních věcí Jurečky (KDU-ČSL) pokračuje masivní zneužívání peněz českých občanů pro ukrajinské imigranty a ukrajinské podvodníky. Hnutí SPD prý prosazuje ukončení vyplácení jakékoli podpory Ukrajincům. A Fialovu vládu je potřeba pohnat k odpovědnosti. Podpořte nás ve volbách!

Naposledy tento týden se mladý ukrajinský pár u Krajského soudu v Brně přiznal ke zneužívání podpory pro ukrajinské imigranty. Muž se ženou podle obžaloby přivázeli do Česka skupiny lidí z Ukrajiny, kteří předstírali, že utíkají před válkou. Dvojice jim slíbila, že na základě falešných informací o pobytu zřídí bankovní účty a dá jim část peněz získaných z humanitární podpory. Zbytek si pár nechal jako poplatek za svoji službu.

Po získání financí od Úřadu práce podvodníci vybrali hotovost z bankomatů a falešné uprchlíky odvezli zpět na Ukrajinu. Tento podvod dvojice podle spisu provedla během jedenácti měsíců v 830 případech, škoda byla vyčíslena na 11 milionů korun.

Minulý týden jsem ve Sněmovně podal zákon "jednou a dost", aby jakémukoli cizincovi, který má povolení k pobytu v České republice, bylo v případě spáchání trestného činu automaticky ukončeno povolení k pobytu. Jestli také souhlasíte, podpořte SPD letos ve volbách, ať zákon v příští vládě prosadíme

Češi by měli za prezidenta nejradši zase Pavla.

Oldřich Danda 1.7.25 Novinky alias Rude Pravo

Největší šance být zvolen českým prezidentem má současná hlava státu Petr Pavel. Podle průzkumu agentury STEM/MARK by lidé rádi v čele státu viděli slušného, reprezentativního a apolitického prezidenta se zájmem o lidi.

Průzkum se prostřednictvím on-line dotazování uskutečnil na přelomu května a června. Odpovídalo přes 1000 respondentů.

Soudruh jeneral	52 %
s.Andrej Babiš	35%
Marek Erben	37%
Karel Havlíček	26%
Tomio Okamura	25%
Danuše Nerudová	27%
Alena Schillerová	23%
Jiří Drahoš	26%
Pavel Fišer	23.5%
Filip Turek	11,5%

Těž se ptali občanů a všichni byli spokojeni, se svým platem. Průzkumu se zúčastnilo všech 200 poslanců.

LOS ANGELES: Liberálové už to dělají zase

Daniel Vávra 2025 NevPes

Liberálové už to dělají zase. Nejdříve způsobí problém. V tomto případě nekontrolovanou nelegální migraci. Ten způsobí tím, že absolutně ignorují platné zákony. Kupříkladu o nelegální migraci. To způsobí vlnu zločinu, pokles mezd pro občany země, zhoršení životní úrovně...

Následně utrácení obří sumy na to, aby problém „vyřešili“. Nikoliv ovšem tím, že zastaví ilegální migraci, ale sociálními programy, prevencí a dalšími naprosto nefunkčními hovadinami. Kupříkladu Kalifornie utrácela za sociální programy a zdravotnictví víc než 33% rozpočtu a při tom se tam situace s bezdomovectvím, narkomany a kriminalitou neustále zhoršovala.

Když už je situace neúnosná a někdo se jí rozhodne řešit a to tak, že **PODLE PLATNÝCH ZÁKONŮ**, tak ti, kteří za to můžou okamžitě začnou vřeštět, že to je nástup autoritářské totality.

A aby ukázali, co je to ta liberální demokracie, rozjedou BRUTÁLNÍ násilné nepokoje. Tedy ti stejní lidé, kteří ječeli, že „útok na Kapitol“ byl nejhorší den dějin USA, podporují tlupy agresivních násilníků rabujících obchody, zapalujících auta a útočících na policii a úřady.

Tohle není pokus o převrat. To je boj za demokracii! Média se pak snaží všechno ilustrovat tak, že za všechno vlastně může fašistická policie. Neboží demonstranti mírumilovně blokovali dálnici, házeli kamení na projíždějící auta a občas nějaké zapálili a fašističtí fizlové na ně bezdůvodně zaútočili! Konec demokracie! Trump je diktátor!

V roce 2020, kdy Amerika zažila naprosto masivní drancování při protestech BLM, které stálo mnoho životů a škody na majetku v řádech miliard dolarů, tomu nechávali guvernéri volný průběh, protože to bylo rabování za dobrou věc! A Trump se bál zakročit z pozice federální vlády. Teď už se nebojí. A zakročil. Poslal tam Národní gardu a armádu, když guvernér Kalifornie nic nedělá. A hned je za diktátora.

A povšimněte si ještě jedné věci. Nejedná se o žádné masivní protesty. Mají je na svědomí doslova pouhé STOVKY lidí. Dobře organizovaných a ze zahraničí placených lidí, vybavených štíty, kamením, zápalnými lahvemi... To tak běžně demonstrant za demokracii si sebou bere na protesty.

A sledujte jak o tom referují média. Povstání proti Trumpovi! Pár stovek kriminálníků blokuje dálnici a demoluje okolí. Naprosto bezvýznamná menšina, která patří do kriminálu. V Mexiku, nebo Salvadoru. Ale pro média to jsou bojovníci za svobodu. Za svobodu beztrestně nelegálně překračovat hranice, pašovat a prodávat drogy, obchodovat s bílým masem, neplatit daně, brát práci místním a když se na to přijde a hrozí deportace, tak zapalovat auta. Vy nic z toho neděláte. Platíte daně. Chodíte do práce. Na hranicích ukazujete pas. Drogy nepašujete. Ale pro tyhle lidi neplatí stejná pravidla a politici se rozhodli z nějakého důvodu bránit nikoliv vás, ale ty kriminálníky. A ještě za vaše peníze.

Baví se dva školáci:

"A co ty jsi dostal k narozeninám?"

- "Výprask od táty."

- "A proč, co jsi udělal?"

- "Já nic, tatínek si v tento den vždycky vzpomene, že se kvůli mně musel oženit...!"

Radujte se jak české media píší o soudružce politické důstojníci v čele státu.

Zivotvcesku.cz napsal

První dáma České republiky Eva Pavlová umístila na sociální síť fotografie, jak s ní šel čas. Snímky svých vlasových kreací, ve kterých jí to vždy slušelo, sdílela pro fanoušky, které se prý jejími vlasy často zaobírají. To lze chápat také jako narážku na její kritiky. Ať už dlouhé, nebo krátké - manželka prezidenta Petra Pavla sklízí v komentářích pod příspěvkem samou chválu. O první dámě promluvil před časem pro ŽivotvČesku.cz přítel a poradce prezidenta Petr Kolář.

Eva Pavlová je půvabná žena. Její reprezentativní a ničím nevyčnávající vzhled si pochvaluje řada jejich i prezidentových fanoušků. První dámu znají Češi jako blondýnu, v minulosti ale nosila i tmavší odstín, jak je vidět z fotografií, které sdílela na facebooku.

"Přiznávám, že mé vlasy mají svou vlastní hlavu a ne vždy se mi je daří zkrotit. Raději se ale budu věnovat (ne)účesům, pokud otevírají diskuse pod důležitými tématy, než reagovat na příspěvky některých (ne)politiků, které často jen ukazují na neochotu vést slušnou debatu. Pro některé mé fanoušky, kteří se mému účesu rádi věnují, tedy přidávám trochu více inspirace," napsala k sérii fotek, na kterých je zachycena ve stylu »hippies« nebo má podobný účes s princeznou Dianou.

Evě Pavlové slušely všechny účesy, které za svůj život vystřídala. Na tom se shoduje většina komentujících pod příspěvkem. **"Sluší Vám to na všech fotkách a momentálně nás reprezentujete s velkou grácií včetně vlasů. Už dva roky, podle Vás stříhám několik klientek, to se mi stalo naposledy s princeznou Dianou,"** napsala kadeřnice Jana.

Většina komentujících se shoduje na tom, že vlasy a účes nejsou důležité tak, jako jeho nositelka. A podle jejich slov je Eva Pavlová skutečnou dámou, která má krásný úsměv, jiskru v oku a především dobré srdce. O osobnosti první dámy promluvil pro ŽivotvČesku.cz prezidentův poradce Petr Kolář.

Dle jeho slov je choť hlavy státu nejen reprezentativní, ale i velmi pracovitá. **"S klidným svědomím mohu říct, že je úžasná. Je to člověk s přirozeným citem pro situaci, nikam se necpe, a když uchopí svou roli a povinnost, tak ji dokáže plnit stoprocentně. Je zvyklá být svému muži oporou nejen v soukromém životě, ale i v práci,"** uvedl již před časem pro ŽivotvČesku.cz takzvaný prezidentův přítel po boku.

Co lidé píší na FB panu Fialovi.

Lucie Čermáková

Referentka vnějších vztahů - Č. Krumlov:

Vážený pane premiére, neskutečně si Vás a současné koalice vážím. Náš stát jste za vaše volební období zvládli PROKAZATELNĚ zvednout na všech úrovních, včetně mezinárodních vztahů. Jsem vám všem za to moc vděčná! Co bych vám ale s dovolením vytkla, je to, že jste zaspali v oblasti boje proti dezinformacím, které se šíří mezi lidmi jak mor. Bohužel velká část národa neumí a nechce rozeznat fakta. A tahle část národa nás žene někam, kam normálně inteligentně uvažující lidé opravdu nechťejí. To, že je a byl náš stát vždy

názorově rozpolcený, je už historicky přirozené. Ale znervózňuje mě stoupající agresivita lidí, paradoxně jen na základě šíření dezinformací a hoaxů... To bych chtěla od Vás slyšet, jak toto vyřešíte, co s tím všichni můžeme dělat a hlavně rychle a razantně, protože se obávám, že už včera bylo pozdě. Díky!!!

Tomáš Kovařík z Kladna:

Správné rozhodnutí pane premiére. Jako vždy. Obdivuji vaši odhodlanost a hlavně, že pořád stojíte za svým názorem který se nakonec vždy ukáže jako správný. Třeba ohledně cizinců. Díky nim mám rostou platy a zvyšuje se dostupnost bydlení i pro nižší společenské třídy. Lidé jsou konečně šťastní a vidí světlou budoucnost. Jen prosím nepolevuje, pořád máme prostor přijmout další cizince za své. Ať se třeba okolní státy staví na hlavu a zbavují se jich. Tím lépe pro nás .Sami se tím připravují o budoucí prosperitu.

Daniela Podešvová:

Děkuji, že Vy a Vaše vláda jste to tak zvládli, dokázali jsme díky tomu jako Česko účinně pomoci, udržet si tu přitom klid, organizaci, bez chaosu a šílenství, a dokonce se nám to jako státu jak ekonomicky, tak v naší dobré pověsti ve světě vrací zpět.T.G.Masaryk by na Vás byl hrdý, když tehdy on podal pomocnou ruku vražděným obyvatelům Ukrajiny v době Stalina Velkého teroru. Máme historii i současnost, na kterou můžeme být hrdí my všichni.

Petr Veselý, Pecky u Kolína

Pet'o žádný strach, celá naše fabrika stojí za tebou, tisíce zaměstnanců, převážně dělníků, je to ohromná síla! Drž se Pet'!

Jaromír Janků Praha

Spolu to vyhraje, většina mladých a vzdělaných to ano a jejich pitomcům nedají.

Nejsou hloupý, protože nikdo nechce zpět Bureše, Konečnickovou, Pitomia atd jen hlupáci a většina uplacených důchodců sliby a nesmysly.

Marie Červená Olomouc absolventka JAMU

Jsem s Vámi, pane premiére. Děkuji, že jste v těchto zlomových časech pozvedl naši zem. Postavil se na správnou stranu, na stranu spravedlnosti. Nesmíme dopustit, aby zase vyhrával silnější a mohl si brát, co se mu zachce. To by byla cesta do pekel. A ta "akademičnost" mi nevadí. Patří k Vám, je to Vaše přirozenost. A komu vadí slušnost?! No comment...Držte sa...

Michal Kohout, Dejvice :

My jsme tak neskutečně šťastní, protože máme tak jedinečného , geniálního a vševědoucího a pravdomluvného premiéra!

Toho budeme volit v Česku snad všichni a určitě jej zvolí i miliony korespondenčních voličů v zahraničí .

Jen hlupáci a rusofilové jsou proti nám !

Prohodili pachatele a oběti. Kampaň tvrdí, že na koupalištích obtěžují Němci migrant

Milan Vodička 7. července 2025 pDnes

Takže Orwell měl svatou pravdu, válka je mír, svoboda otroctví a na koupalištích v Německu obírají chtivé Gertrudy vyděšené migranty ze Sýrie. A pokud ne ony, pak bezostyšný Helmuth vniká do kabinky k bezmocné a nahé kučeravé slečně z Afriky, aby se podíval.

Na nádražích ještě chybí výchovný plakát, na němž německý penzista sekerou, kladivem či mačetou mlátí chudáky pasažéry arabského vzezření, a k tomu nápis, že tohle se nedělá.

Vítězný generál.

P Jan Hřebejk @JanHrebejk napsal:

Každý dnešní komunista (nebo fašista, populista) nebo volič (natož pak kandidát!) Stačilo! Ano, případně SPD, který o prezidentu Pavlovi mluví jako o komunistovi, rozvědčíkovi nebo Pávkovi, tak tomu ve skutečnosti vadí jeho demokratická orientace a angažmá v NATO

Pan Jindřich Rajchl, politik, odpověď:

Nikoliv, pane Hřebejku.

Mně vadí jeho bezpáteří kariérismus a ochota sloužit komukoliv, kdo je zrovna u moci.

Kdyby v roce 1989 tehdejší režim nepadl, tak by pokračoval ve své cestě nadějně kádrové rezervy a dnes byl prezidentem taky. Představa, že zrovna on by obrátil a stal se disidentem, je naprosto naivní.

A kdyby sem zítra přijeli Číňani, tak by začal tvrdit, že od mala čítal u dědečka na klíně spisy Mao Ce-tunga.

Jeho jediným Bohem je jeho vlastní úspěch. Pro něj je ochoten udělat cokoli a zaprodat i svou duši.

Je to člověk, jenž nikdy nerebeluje a vždy jde jen a pouze s proudem - bez ohledu na jakékoliv morální principy.

Jednoduše proto, že on žádné morální principy nemá.

Alois Musil

Před 157 lety se v Rychtářově u Vyškova narodil významný teolog, cestovatel, spisovatel, dobrodruh, ale zejména orientalista a arabista světového významu Alois Musil (30. 6. 1868 – 12. 4. 1944), přezdívaný též moravský (nebo český) Lawrence z Arábie.

Narodil se v selské rodině, po gymnáziu nastoupil na Bohosloveckou fakultu v Olomouci, v roce 1891 byl vysvěcen na kněze a v roce 1895 získal doktorát z teologie. Zájem o biblická studia jej v letech 1895–1898 přivedl ke studiím nejprve do Jeruzaléma a později Bejrútu.

Snažil se zde poznávat místní prostředí, zajímala ho poušť, učil se arabské dialekty, konal výpravy v oblasti Jordánska a Sýrie. Díky přátelství s místními Araby se mu v roce 1898 podařilo učinit objev, který mu zajistil trvalé místo ve vědeckém světě. Musilův objev raně islámského zámku Kusejr Amra z první poloviny 8. století se stal světovou vědeckou senzací díky objevu figurálních maleb, které byly pozdějším výkladem islámu zakázány.

V následujících letech střídal výpravy s publikováním a přednášením na univerzitách v Olomouci a ve Vídni. Postupně ovládl 35

arabských nářečí a stal se spolunáčetníkem dvou beduínských kmenů. Během výprav do Palestiny, Sýrie a Iráku prováděl topografický výzkum, studoval předislámské i islámské archeologické památky, prováděl etnografický výzkum a vytvořil také první podrobné použitelné mapy této oblasti. Jako uznávaný znalec Arábie například jako arbitr stanovil hranici mezi britským Egyptem a tureckou Palestinou.

Po vypuknutí první světové války byl mezi arabské kmeny vyslán na několik tajných misí jako agent rakousko-uherské vlády, aby je přesvědčil k boji proti Britům na straně svého spojence, Osmanské říše. Stal se tak v oblasti jakýmsi pomyslným protihráčem slavnějšímu Lawrenci z Arábie, který zde působil s opačným úkolem, totiž získat Araby pro boj proti Osmanům.

Jako zpovědník císařovny Zity se zasloužil o udělení amnestie pro vůdce českého odboje Kramáře, Rašína a Klofáče, nebo o zmírnění trestů pro české účastníky vzpoury v boce Kotorské v roce 1918. Po vyhlášení samostatného Československa se přestěhoval z Vídně do Prahy, kde působil na Karlově univerzitě, významně se zasadil rovněž o vznik Orientálního ústavu v Praze.

S podporou prezidenta Masaryka publikoval výsledky svých cest v Americe i Československu, z Masarykova podnětu rovněž publikoval jedenáctisvazkovou řadu Dnešní orient o současném politickém a hospodářském vývoji v jednotlivých oblastech Orientu. Neméně se zasloužil o popularizaci svých poznatků mezi mládeží, za tímto účelem napsal dvě desítky dobrodružných knih z arabského prostředí s vysvětlením arabských a islámských tradic.

Do důchodu odešel v roce 1938, konec života strávil v Otrybech u Šternberka nad Sázavou, kde se věnoval svým koníčkům – zemědělství a sadaření. Zemřel 12. dubna 1944.

Alois Musil jako náčelník kmene Beni Sachr (1901).

Zdroj: REICH, Edvard. Alois Musil: selský synek světovým cestovatelem. V Praze: Českomoravské podniky tiskař. a vydavatelské, 1930, s. 39. D

Žena: "Kolik budeš chtít těch palačinek?"

Muž: "Nandej mi, jako sobě."

Žena: "...ale, ale. Ty ses nějak rozežral..."

Tat'ána Hladěnová

2. července 1942 byla v Pardubicích popravena Tat'ána Hladěnová, česká odbojářka a spolupracovnice výsadku Silver A. Byla dcerou známého pardubického obchodníka Vranešiče a manželka Františka Hladěny, bývalého motocyklového závodníka a zakladatele závodu Zlatá přilba.

Tat'ána Hladěnová se i se svým manželem zapojila do odboje, kdy se stali spolupracovníky výsadku Silver A - Alfréda Bartoše, Josefa Valčíka a Jiřího Potůčka. Byla spojku Silveru A, jež s Hanou Krupkovou a učitelkou Lidmilou Malou obstarávala nepřetržitý styk Pardubice-Praha a zpět. Se svým mužem byla zatčena 20. června 1942. Její muž zemřel během brutálních výslechů a Tat'ána byla popravena na Zámečku 2. července 1942. Posléze však vyšlo najevo, že jeden známý gestapák, aby ji ušetřil scén na popravišti, tak jí sám připravil o život střelou do srdeční krajiny, poté odvezl na popraviště na pardubickém zámku a zinscenoval popravu.

Tichý převrat v Číně : konec režimu Si Ťin-pchinga

Jak je možné, že 80letý rival Chu Ťin-tchao připravuje tichý převrat proti nejmocnějšímu čínskému vůdci? Čínský prezident Si Ťin-pching zmizel z titulků a pódíí, protože se šíří zvěsti o tichém převratu. Zpravodajské zdroje tvrdí, že skutečnou kontrolu nyní mají Zhang Youxia a starší osoby spojené s Chu Ťin-tchaem, kterého Si kdysi ponížil. **Wang Yang** je považován za dalšího v řadě. .. začátkem června čínský prezident Si Ťin-pching jednoduše zmizel. Žádné přehlídky. Žádné reflektory. Žádné titulní strany v deníku Lidové noviny, které ho kdysi denně zobrazovaly. Místo toho jiní vysocí představitelé Kom. strany hostili hostující hodnostáře ve velkých pekingských sálech.

Podle CNN-News18 nejvyšší představitelé tajných služeb uvedli: „Si Ťin-pchingova nepřítomnost není neobvyklá a Čína má historii odsouvání významných vůdců na vedlejší kolej.“ Metoda je známá – velká jména zůstávají na papíře, moc se tiše přesouvá jina. Jeden zdroj uvedl: „V současné době má skutečnou moc generál Zhang Youxia, první místopředseda Ústřední vojenské komise (CMC), kterého podporují vysoce postavení členové KS Číny z frakce Chu Ťin-tchaa.

Desítky generálů věrných Si Ťin-pchingovi zmizely nebo byly nahrazeny. Kolují zvěsti o tajných čistkách. Více na:

<https://lipovylis.cz/wordpress/tichy-prevrat-v-cine-konec-rezimu-si-tin-pchinga/>

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na **slovakcommunitysydney.com** alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm

Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm

Sydney 97.7fm

Pozvánka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 14. července Léta Páně 2025

HLEDÁ SE

Zástupce starosty města města Aše - pa Matala hledá informace a pokud možno potomky pana Vrbického, který byl naposled v Austrálii.

JUDr. Zdeněk Vrbický

Do Aše přišel, podle údajů v kronice města, v červnu 1945 jako přednosta berního úřadu. Politicky příslušel k Československé straně národně socialistické. Od svého příchodu byl také člen místní (Okresní) správní komise ve funkci bytového referenta, později referenta sociálně - zdravotního. Je autorem publikace Ašské evangelické baroko a Benešův palouček u Aše.

V roce 1948 se stal redaktorem věstníku Ašsko, vydávaný Okresním národním výborem v Aši. Po komunistickém převratu v únoru 1948 emigroval do Německa se svou manželkou Ellen Constance, která měla britskou státní příslušnost.

V roce 1954 se stopa Dr. Vrbického a jeho manželky objevuje v Austrálii. Poslední známý údaj, z roku 1963, je jeho působiště v Sydney - Kirrawee. Na internetu lze dohledat také 2 adresy – jedna Zdeňka Vrbického: 11 Inelgah-Road, Como West, NSW a jeho manželky Ellen Constance: 4/14 Porter Street, Bondi

Hledám jakékoliv informace o jeho působení a životě po roce 1948, případně jeho potomky. Děkuji za každou zprávu
Mgr. Pavel Matala" matala.pavel@muas.cz

Podivný nový trend v kanceláři. Lidé dávají jména na jídlo ve firemní lednici. Dnes jsem měl tuňákový sendvič jménem Linda

[⚠ Suspicious Content]

Prestížní cenu Gratias Agit Ministerstva zahraničních věcí ČR získalo v r. 2025 australské neziskové sdružení “Sculpture by the Sea“

30.06.2025 / Generalni konzulát v Sydney
Cena Gratias Agit je udělována osobnostem nebo organizacím, které se zasloužily o šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. V roce 2025 tuto cenu získalo 10 laureátů z celého světa. Mezi oceněnými v r. 2025 je rovněž australské neziskové sdružení "Sculpture by the Sea" za svou činnost při propagaci českého soudobého sochařského umění.

Cenu Gratias Agit jménem neziskové sdružení "Sculpture by the Sea" převzal David Handley, zakladatel a umělecký ředitel této organizace, z rukou ministra zahraničí ČR Jana Lipavského na slavnostním ceremoniálu, který se uskutečnil ve Velkém sále Ministerstva zahraničních věcí dne 26. 6. 2025.

Neziskové sdružení "Sculpture by the Sea" organizuje venkovní výstavy soch a instalací v Austrálii a za více než 25 let své existence umožňuje svým návštěvníkům shlédnout sochařská díla umělců z celého světa. Od samotných počátků těchto výstav, v současnosti organizovaných v Sydney, Bondi; Perth, Cottesloe a doplněných stálou sochařskou expozicí Snowy Valleys Sculpture Trail, jsou čestí sochaři mezi vystavujícími pravidelně zastoupeni. Myšlenka výstavy soch v Sydney pod širým nebem totiž vznikla v bývalém Československu, kde David Handley počátkem 90. let pobýval. Rovněž v nadcházejícím 27. ročníku Sculpture by the Sea v Sydney, Bondi bude k vidění dílo českého umělce Kryštofa Hoška.

Generální konzulát ČR v Sydney prezentaci českých umělců na výstavách organizovaných neziskovým sdružením "Sculpture by the Sea" dlouhodobě finančně podporuje.

CzechoSlovak Country Klub

Zavřeno

6 a 20 července

Otevřeno od 12 - 16 .00 .13 a 27 července
(naši dobrovolníci jsou na dovolené v Evropě)

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jiří Hoffmann - \$105.00

Libuše Hlavničková - \$15.00

Jano Longaber - \$5.00

*Tmavou cestou kolem hřbitova pospíchá paní, bázlivě se rozhlíží, vidí před sebou jakéhosi muže, dojde ho a požádá: „Můžu jít chvíli s vámi? V noci, samotná ženská kolem hřbitova, trochu se bojím.“
Muž chápavě přikývne: „Taky jsem se bál, když jsem ještě byl živýj.*

Můžou se pohřbívat vegetariáni do masového hrobu?

Tajemství skrytá za dvířky Staroměstského orloje

Monika Kuncová RP

Sestrožil ho záhadný mistr Albrecht? Má o kolečko navíc? A kam zmizel Ježíš Kristus, který byl původně mezi apoštoly? O tom všem jsme si povídali s orlojníkem Petrem Skálou, který se o Staroměstský orloj v Praze stará už patnáct let.

Odbije celá a ve dvou oknech se vydají na pochod dvě šestice apoštolů s atributy svého umučení. Sekundují jim čtyři oživlé figury: Marnivec se zhlíží v zrcadle, Lakomec třese měšcem, Smrtka otáčí přesýpacími hodinami a zvoní umíráčkem, zatímco Hudec vedle vrtí hlavou, že ne, ještě přece nenastal jeho čas...

Pak zlatý kohout - prastarý symbol odvahy a ostražitosti, před jehož ranním zpěvem prchají zlí duchové - třikrát zamává křídly a zakokrhá, apoštolská dvířka zaklapnou a zvon na věži začne odbíjet. Konec představení!

Štěbetající turisté se pomalu rozcházejí, aniž by přemýšleli nad skrytou symbolikou či historickými záhadami, na které vzal odpovědi dávný čas. Nebo nechal? Vydáváme se je hledat malými dvířky v patě radniční věže; klíč k nim vykoval Petr Skála vlastnoručně, když péči o orloj přebíral.

Gotický šperk

Po dvaatřiceti stupních úzkého točitého kamenného schodiště stoupáme do prvního patra. Cestou míjíme tři masivní kamenné bloky, zavěšené na lanech ve volném prostoru za Mánesovou kalendářní deskou.

„Váha těchto kamenů pohání celý chod orloje: tahají za lana navinutá na dřevěných bubnech a tím otáčejí ozubenými převody,“ vysvětluje Petr Skála, zatímco vcházíme do malé místnosti za astrolábem. K hodinovému stroji, srdci celého systému.

Všude dokonale uklizeno, nikde ani smítko prachu. V mechanismu na první pohled zaujmou tři velká ozubená kola pro pohyb zvěrokruhu, Slunce a Měsíce. Rozdílný počet zubů přizpůsobuje jejich rychlost, aby odpovídala pohybům planet a hvězd po obloze.

„Je to překrásná práce, takový gotický šperk. Nevím, jestli by ho někdo dnes dokázal vykovat tak přesně,“ pohladí Petr Skála obdivně ručně pilované zuby.

Celý stroj má dohromady přesně osmdesát dva kol a koleček. Traduje se, že jedno z nich je navíc, a kdyby se odstranilo, fungoval by úplně stejně. „Nikdo to ale zatím nezkoušel. Jde o pomocné kolečko na závěrkovém kole, které na orloj přidali v 17. století. Díky různým délkám segmentů mezi zářezy vytváří stejnou periodickou posloupnost jako velké závěrkové kolo bicího stroje, a pomáhá tak při odpočítávání hodin ve věžičce nad orlojem,“ podotýká Petr Skála.

Úsměv Blažené smrti

„Do požáru za války v roce 1945 se stroj natahoval dvakrát denně ručně. Teď je uvnitř lanových bubnů krokový elektromotor s počítadlem otáček,“ vysvětluje Petr Skála. Na první pohled ovšem není na dřevěných bubnech vidět nic, skrytý mechanismus prozrazuje jen miniaturní, zeleně blikající dioda.

„Přesný chod hodin zajišťuje chronometr z 19. století, kde kyvadlo udržují v chodu popudy poháněné gravitační silou. Díky nim se zlatá ručička na astrolábu pootočí každou minutu

přesně o pět a půl milimetru,“ ukazuje orlojník na přístroj v zasklené skřini vedle stroje.

Orloj žije vlastním tajemným životem, a tak musíme dávat pozor, aby nás ve stísněném prostoru netrefila lopatka vzduchové brzdy regulující chod apoštolů, otáčených tíhou závaží.

„Asi před třemi lety u tohoto větrníku praskla jedna západka, druhá nápor nevydržela, ohnula se a apoštolové nahoře v oknech svištěli dokola jako na závodech,“ vzpomíná Petr Skála s úsměvem.

V tu chvíli udeří pátá a celý mechanismus s kovovým rachotem ožije. Lopatky větrníku víří vzduch, kola se točí, pastorky cvakají, táhla v levém horním rohu místnosti uvádějí do pohybu hlavu a ruku Smrtky.

„Její lebka má v koutcích tkáň, aby se usmívala: jde totiž o alegorii Blažené smrti, po níž následuje spasení,“ podotýká Petr Skála.

„Teď se v podlaží nad námi otevřela okénka a začínají rotovat apoštolové: popojedou na točně a před oknem se pootočí ven. Když skončí průvod, zakokrhá kohout,“ ukazuje na táhla a měch s píšťalami.

Nakonec zazní sedmnáct tlumených úderů hodin, většina pohybů stroje ustane a my v nastalém tichu šplháme po žebříku o podlaží výš, do komůrky s apoštoly.

Škatulata s apoštoly

Každou celou hodinu, od osmé ranní do jedenácté večerní, se tu pod modře vymalovaným stropem se zlatými hvězdičkami míjejí dvě šestice apoštolů na dvou točnách zabetonovaných do podlahy. Po válce je vyrobil sochař Vojtěch Sucharda a jde minimálně už o třetí sadu světců. Kdy se na orloji objevila ta první, není známo.

Jedno okno sice přivádělo k hodinovému stroji denní světlo už za orlojníka Jana Táborského, ten však v rukopisu Vypsání orloje pražského z roku 1570 žádné apoštoly nezmiňuje.

A jezuita Bohuslav Balbín o sto let později podotýká ve spisu Miscellanea historica regni Bohemiae, že „na orloji nejsou zbytečné a směšné světské figurky, které vycházejí ven na prkénkách, jako na jiných hodinách, kterým se chlapci, nerozumné děti a sedláci obdivují“.

První zmínku o apoštolech najdeme až v deníku cestovatele Emanuela Svedenborga z roku 1733, podle kterého se na orloji „tu a tam nacházejí sochy, na podstavcích a ve dvířkách“. Tehdy byl ovšem mezi světci i Ježíš Kristus.

Při velké opravě v roce 1865 vytvořil sochař Eduard Wessely apoštoly nové. „Nejprve bez Krista, ale pak popřeházeli atributy: z Tomáše se stal Jakub mladší, z Filipa Tomáš, Filip z panteonu zmizel. Nový Kristus vznikl o něco později z Jakuba Menšího, jemuž sebrali smyčec. Na orloji byl až do poledních hodin 8. května 1945, kdy hořel snad i kámen,“ podotýká orlojník.

Jen pár hodin před podepsáním kapitulace vyhořelo po zásahu německým zápalným granátem východní křídlo Staroměstské radnice a také věž. Orloj se zřítíl, trámy i apoštoly pohltily plameny. „Musel to být hrozný žár, na ozubených kolech dodnes vidíte načervenalé skvrnky od toho, jak tam byla žářem natavená měď,“ ukazuje Petr Skála.

Lépeji orloj spravil...

To jsme ale předběhli, vraťme se ještě k počátkům orloje... Působivá pověst Aloise Jiráska o tom, jak proradní konšelé oslepili hodináře Hanuše, totiž není pravdivá. Jméno si zřejmě vzala z rukopisu Jana Táborského, jenž z doslechu podotýká, že

orloj „udělal jest nějaký mistr Hanuš“ roku 1490. V té době je sice doložen pražský hodinář Jan Růže z Jilské ulice, stroj však už byl v chodu skoro sto let.

Odhalil to opis listiny staroměstského purkmistra, nalezený v Muzeu hlavního města Prahy roku 1961. Je datovaný 9. října 1410 a chválí mistra Mikuláše z Kadaně za to, že „naš orloj lépeji spravil, než jest mistr Albrecht před ním učinil“, a to za deset kop grošů ročního platu, „jakož jsme tolikéž mistru Albrechtovi dávali“. Výslovně také zmiňuje, že Mikuláš „udělal astrolabium, v němž Slunce svůj pravý běh vykonává“.

V Mikulášově době se však objevuje i jeden „Hanuš“: Jan Ondřejův zvaný Šindel, profesor astronomie Karlovy univerzity a osobní lékař Václava IV.

A podle nedatované latinské poznámky ve spisu z roku 1577 pražský orloj „zhotovil a vystavěl“ právě on. Těžko si sice představit slovněho pana profesora, jak ková ozubená kola, mohl ale hodináři poskytovat astronomické výpočty. Oba se totiž pohybovali v témže čase na králově dvoře. Bylo tedy tvůrců orloje víc?

„Z konstrukce je zřejmé, že jde o dílo nejméně tři hodinářů. Nejstarší část, rám bicího stroje s patkami, pochází ze 60. let 14. století a původně byla nejspíš součástí jednoduchých hodin nahoře ve věži. Po požáru radnice v roce 1399 pak byly postaveny - snad mistrem Albrechtem - náhradní hodiny v místě dnešního orloje. Ty později mistr Mikuláš přestavěl na hodiny s astrolábem. Za Jana Růže vysekali v nosném západním pilíři chodbu se schodištěm, z něhož je dnes přístup na obslužnou lávku na průčelí. A renesanční kola, která nahradila obtížné natahování vratidly, pocházejí z doby Jana Táborského,“ shrnuje Petr Skála a dodává:

„Díky nim všem je Staroměstský orloj nejstarší hodinový stroj na světě, který funguje na původním místě.“

Labyrint časů

„Nejstarší bicí stroj ukazoval takzvaný staročeský čas, který k nám přinesl Karel IV. z Itálie: den měl čtyřiaadvacet stejně dlouhých hodin, poslední hodina však končila západem slunce, nikoli půlnocí jako dnes. Na mezikruží se stylizovanými gotickými písmeny ho sleduje zlatá ruka. Dvě řady římských číslic pod ním pak odměřují čas německý neboli poloorlojní, zavedený po roce 1526 císařem Ferdinandem I. Ten začíná v poledne a končí o půlnoci,“ popisuje orlojník.

„Mikuláš zhotovil astroláb se starověkým babylonským časem a otočný ciferník s časem staročeským a oba tyto časy ukazuje současně náš orloj jako jediný na světě. Den v čase babylonském je rozdělen na dvanáct hodin a čas měří od východu do západu slunce, takže hodina má našich šedesát minut jen za rovnodennosti. V zimě se zkracuje na čtyřicet a v létě prodlužuje na osmdesát minut. Čas sleduje zlaté sluníčko na dvanácti zlatých křivkách v modrém poli, přičemž během roku plynule postupuje na táhle od obvodu ke středu, a kopíruje tak dráhu svého nebeského vzoru,“ vykládá.

„Ručička s hvězdou pak ukazuje v červeném poli čas hvězdný neboli siderický, odvozený od zdánlivého pohybu hvězd při rotaci Země. Hvězdný den je o čtyři minuty kratší než sluneční,“ pokračuje Petr Skála.

Pro středověkého člověka představoval astroláb obraz světa: pod obzorem Země, nad ním nebe se Sluncem, Měsícem a hvězdami reprezentovanými zvěrokruhem.

Ukazuje nejen různé časy, ale také západ a východ Slunce či měsíční fáze. Ty zobrazuje ručička s Měsícem: dutou koulí s důmyslným skrytým mechanismem, který při oběhu natáčí různě zbarvený povrch,“ dodává orlojník.

Symboly a kýče

V polovině 17. století přibýlo na průčelí věže osm kamenných soch, které zobrazovaly lidské ctnosti a neřesti. Poté má historie orloje spoustu bílých míst, kdy se Staroměstský orloj zastavil i na celá desetiletí.

Znovu ho uvedli do chodu až národní obrozenci po velké opravě v roce 1865. Na jeho záchranu tehdy vznikla sbírka a po sérii intrik, jež si nijak nezadaly se současnými výběrovými řízeními, byla oprava zadána Daňkově továrně. Údržbu obnoveného orloje pak převzal pražský hodinář Ludvík Hainz. Později se přenesla na další generace jeho rodinné firmy a s přerušením v dobách minulého režimu tak zůstala dodnes.

Definitivní podobu orloje dotvořil malíř Josef Mánes v roce 1866, kdy přidal pod astroláb zlatou kalendářní desku se zodiakem. „Chtěl tu zakázku tak hodně, že ji udělal za polovinu ceny. Po osmnácti letech však museli jeho krásnou malbu sundat, protože olejové barvy nevydržely nápor venkovního počasí. Byla nahrazena kopií, po válce pak druhou, teď už je tam třetí. Na té restaurátor Stanislav Jirčík zvětšil své známé, manželku, dokonce i rodinného psa... Teď je už rok zadaná deska nová, budou ji dělat studenti Akademie výtvarných umění, tak snad dopadne lépe,“ podotýká Petr Skála.

Také na barokních alegoriích hříchů a ctností se podepsalo umělecké ego. Byly poničeny při požáru radnice roku 1945 a sochař Vojtěch Sucharda je předělal po svém.

„Závisti vedle Smrtky dal do ruky loutnu a nazval ji Hudec. Soucit zase vyfasoval brk a svitek, aby měl vztah k městské radě, čímž vznikl Písmák. Podobně upravil i ostatní sochy. A to měl ještě v plánu umístit na orloj dalších šestnáct plastik osvětlených neony, které by představovaly jednotlivé odbory magistrátu - tu příšernost se však naštěstí podařilo zastavit,“ podotýká Petr Skála.

„Jako by nad Staroměstským orlojem kdosi držel ochrannou ruku. Kolikrát ho chtěli dát do starého železa, pokaždé se však objevil někdo, kdo ho zachránil, ať už to byl Ferdinand Ladnesberger v roce 1791, Romuald Božek v roce 1861, nebo po válce Rudolf Vesecký,“ vzdává orlojník úctu svým předchůdcům.

Doufejme, že nad unikátním strojem, který soustředil veškerou vzdělanost a znalosti své doby, budou hvězdy a lidé bdít i nadále.

CAUSA FLOYD: Dokonalý podvod

NevPes Převzato z FB jakéhosi Panikáře;

George Floyd, 193 cm vysoký a 101 kg vážící osminásobný recidivista, strávil v nápravných zařízeních celkem 4 roky za držení drog, krádeže a loupež se zbraní. Byl to také letitý narkoman, příležitostný pornoherec – zkrátka týpek, kterého potkat v noci, natož na odlehlém místě, určitě nechcete.

Jak víme, George Floyd zemřel v minnesotském Minneapolis v souvislosti s policejním zásahem policisty Dereka Chauvina 25. května 2020. Touto nešťastnou událostí jsme se zabývali mnoha články z různých pohledů.

Po smrti Floyda se rozhořelo na 600 amerických měst, celé marxistické podzemí vyšlo do ulic, aby

dobývalo soudní budovy, policejní stanice, zapalovalo policejní auta a také aby přinutilo všechny americké policisty pokleknout před předáky Antify a jinými extremistickými bojůvkami sdruženými pod vlajkou Demokratické strany USA. Rabování a uličnímu násilí tehdy podleho 38 obětí a škody šly do miliard dolarů. Zfanatizovaná levice žádala zrušení policie nebo alespoň snížení policejních rozpočtů (*defund the police*). Lidové hlídky napadaly policisty ve službě a vyhrožovaly vedení měst, že pokud budou „oprávněným bouřím nevole“ bránit, promluví spravedlivý hlas ulice.

Po celých Spojených státech rostly sochy, pietní místa a oslavné graffiti na progresivistické téma George Floyda. **Joe Biden** se stal prezidentem země, 43 soudců s tím souhlasilo, v Kongresu se přísahal na Korán, jako kdyby byla lež pro muslimy něco zapovězeného, a Bernie Sanders už už rozdával nepodmíněný příjem a být líný se stávalo základním lidským právem... Byla to zkrátka doba, kdy americká demokracie ve své bezmála dvoustupadesátileté historii byla změně politického režimu asi nejbliže.

Politický proces s policistou Chauvinem

Vraťme se však do soudní síně léta 2021 v Minneapolis, kde probíhal politický proces s policistou Derekem Chauvinem, obžalovaným z vraždy George Floyda.

V průběhu dokazování vyšlo před soudem najevo, že způsob zadržení, použitý při eliminaci pachatele Floyda, byl standardní součástí výcviku policistů v Minneapolis. Advokát důstojníka Chauvina namítal, že jeho mandant postupoval podle předpisů a smrt pachatele Floyda byla způsobena jeho nepříznivým zdravotním stavem a jinými okolnostmi, které velitel policejní hlídky Chauvin však nemohl předpokládat.

Rozhodující v této důležité otázce zavinění byla svědecká výpověď Katie Blackwellové, zástupce policejního náčelníka v Minneapolis, která měla ve své dikci také výcvik policistů. Ta vypověděla, že ze záběrů je jasná „improvizace při zatýkání a porušení předpisů“.

Policista Derek Chauvin byl i na základě této výpovědi uznán vinným z vraždy George Floyda a odsouzen k 22,5 letům žaláře. Současně byl obžalován i federálním prokurátorem za porušení občanských práv recidivisty Floyda. Byl odsouzen k jednadvaceti letům vězení. Tresty probíhají souběžně.

Ostatní policisté, kteří se zákroku zúčastnili, Alexander Kueng, Thomas Lane a Tou Thao, byli usvědčeni z porušení Floydových občanských práv a odsouzeni k federálním trestům odnětí svobody v délce 2,5 až 5 let.

Uběhlo pár let a policejní důstojník Katie Blackwellová udělala vážnou chybu. Zažalovala totiž spisovatelku Liz Collinovou a deník *Alpha News* za pomluvu. Té se žalování měli dopustit v dokumentárním filmu „Pád Minneapolis“ vydaném deníkem *Alpha News* v listopadu 2023 a v knize „Lžou: Média, levice a smrt George Floyda“ z října 2022, kterou vydala spisovatelka Liz Collinová.

Důstojník Katie Blackwellová ve své žalobě uvedla, že žalování poškodili její profesní kariéru, když tvrdili, že lhala před soudem při svém svědectví o technice eliminace pachatele Floyda, a žádala za tuto lež od *Alpha News* a spisovatelky Collinové odškodné.

Připomínáme, že Blackwellová před soudem vystupovala jako odborný znalec obžaloby, neboť byla u policie v Minneapolis zodpovědná za

výcvik. Konkrétně uvedla, že technika, kterou Chauvin použil k zadržení Floyda, nebyla součástí žádného výcviku a nejednalo se ani o schválenou techniku eliminace pachatele.

Spisovatelka Liz Collinová ve své knize i v dokumentárním filmu uvedla, že policistka Blackwellová buď nezná výcvik policistů v Minneapolis, nebo u soudu lhala. Ve filmu jsou zobrazeny oficiální výcvikové materiály policie v Minneapolis, které obsahují jako jednu ze standardních praktik také techniku, kterou užil policista Chauvin při zakleknutí drogového dealera George Floyda.

Chris Madel, advokát žalovaných, předložil soudu mistopřísežná prohlášení 34 policistů sloužících pod velitelem Blackwellovou. Ti uvedli, že technika použitá při zatýkání Floyda byla součástí výcviku. Čtrnáct z přísahajících policistů dokonce tvrdilo, že policistka „Blackwellová se dopustila křivé přísahy, když svědčila v trestním procesu s Chauvinem“.

Soudce Okresního soudu v minnesotském Hennepinu, Edward Wahl, žalobu policistky Blackwellové letos v dubnu zamítl. Ve svém obsáhlém rozhodnutí uvedl, že fakta zmíněná ve filmu a knize jsou společensky znepokojivá, díla však nejsou pojata jako hanlivá, a tak policistce Blackwellové nemohla vzniknout žádná újma.

Soudce také nařídil Blackwellové zaplatit spisovatelce Collinové a deníku *Alpha News* celkem 75.000 dolarů na nákladech řízení, což je asi 1,7 milionu korun.

Soudce samozřejmě neoznačil ve svém rozsudku policistku Blackwellovou za lháře. Jen uvedl, že technika, kterou použil odsouzený policista Derek Chauvin, byla včetně ilustračních fotografií součástí oficiálního policejního manuálu policie v Minneapolis, kde měla policistka Blackwellová na starost výcvik policistů.

Policistka Blackwellová tak podle všeho papouškovala svého šéfa, Medaria Arradonda, který u soudu též vypovídal: „To není součástí naší politiky, to neučíme a to by nemělo být tolerováno.“ Na chlup stejně situaci popsal médiím i starosta Minneapolis Jacob Frey.

Rasismus? Možná ano

Kambodžský Američan a další z odsouzených policistů Tou Thao inkasoval trest vězení o délce 57 měsíců (za půl roku půjde domů). Spisovatelce Collinové telefonoval z vězení, řekl, že odsouzení Dereka Chauvina mělo rasistický podtext. Řekl, že pokud by Chauvin nebyl běloch, nic se nestane. Pokud bych klečel na krku Floyda já jako Asiat, nic se nestane. Pokud by na krku Floyda klečel černý náčelník policie v Minneapolis Arradonda, nic se nestane. Chauvin měl smůlu, že se narodil jako běloch. To je celé.

Dalším velice problematickým místem případu nešťastné smrti George Floyda byla opakovaně měněná pitevní zpráva doktora Mitchella Bakera. První verze z 26. května 2020, tedy den po Floydově smrti, obsahuje konstatování, že nezemřel na zadušení. Aktualizovaná verze z 29. května hovoří o udušení ...

Velitelé bílého policisty prohlásili, že postupoval svévolně a v rozporu s předpisy, lékař změnil pitevní zprávu, demokratický soudce Peter Cahill nepřipustil důkaz policejních výcvikových příruček, protože porotci tomu nerozumí, a revoluce mohla začít. Demonstrovalo se po celých Spojených státech, ve Velké Británii, Francii i v Austrálii ...

Život jí zachránil sir Winton:

Českou remosku jsem dostala až k princovi Charlesovi

Martina Spěváčková

Je jedním z dětí, které sir Nicholas Winton zachránil z okupovaného Československa před transportem. V Británii pomáhá českým studentům a díky propagaci české pečicí pánve na ostrovech se jí přezdívá „Lady Remoska“. Mezi Británií a Českem se odehrává i celý její život. Na britské ambasádě v Praze jsme natáčeli Výzvu Seznam Zpráv s lady Milenou Grenfell-Baines.

Článek

Je pro vás sir Nicholas Winton tím největším životním vzorem?

Nicholas Winton určitě pro nás je krásným vzorem, protože měl takovou větu, že když to není nemožné, tak se to dá udělat. Což znamená pomáhat, kde můžeme, i když si myslíme, že je to někdy nemožné.

A to je heslo, které si osvojily všechny Wintonovy děti?

Já nevím, protože to je heslo, které je dneska na první stránce knihy, kterou napsala jeho dcera, a tak nevím, jestli všechny děti to heslo znají, ale určitě všechny děti se od té doby pokusily někomu pomáhat.

Vy jste řekla, že jste si toho příliš nepamatovala z odjezdu z Prahy, kdy jste odjížděla se sestrou. Přesto, jaká je vaše nejsilnější vzpomínka? Vy jste si přinesla dokonce i cedulku se svým jménem, kterou jste tehdy jako dítě měla na krku.

Já si na to přesně nepamatuji, já jenom vím, že to bylo, že se to stalo. A ty věci, které mám u sebe, mi to připomínají. Takže tohleto je pro mě vážná první vzpomínka na to, že jsme vlastně tím vlakem odjeli.

Vy jste dostala také od dědečka památník.

Dostala jsem památník, do toho památníku mi napsal: Bud' věrná vlasti, kterou opouštíš, věrná tvým rodičům a dědečkovi, který tě má velmi rád. Praha, 9 hodin večer, červenec 39. A mám dojem, že ten pozdní večer jsme potom odjeli. A také poprosil další příbuzné, aby mi tam napsali nějaké vzkazy, a jeden strejček mi napsal, že je jisté, že ten památník jednou ztratím, ale že já se neztratím a že mi přeje, aby to bylo krásné dobrodružství, protože nikdo netušil, že ty příbuzné, a dědečka už neuvidíme.

Neztratila jste se ani vy, ani ten památník, ten také máte s sebou. Ten jste si držela celý život u sebe?

Ano. Jeden čas jsem ho ale ztratila, nemohla jsem ho najít a to jsem se velmi lekla, ale nakonec jsme ho našli, ale asi rok jsem ho hledala, někam jsem ho schovala, ale mám ho u sebe a dneska ho u sebe držím, samozřejmě.

Většina rodičů dětem říkala, že to je na pár měsíců, na pár týdnů, kdy vám došlo, že to skutečně není jenom na nějakou krátkou dobu, že to může být na několik let? Možná na celý život?

U nás to bylo trochu jiné, protože náš otec už byl v Anglii. Náš otec byl varovaný 13. března, aby rychle odjel, protože se zasloužil o to, že Thomas Mann dostal český pas. Tak ten už byl v Anglii. Máma, když se s námi loučila... Víte, já si na to vážně nepamatuji. Jenom vím, když jsme se o tom bavili s dalšími kamarády, s kterými jsem potom chodila do školy, a ti starší, protože mně bylo 9,

nejstaršímu bylo asi 16, to byl limit, už věděli, že to je vážné a že jim rodiče říkají: „Uvidíme se za tři měsíce, jedete se učit anglicky.“ Zkrátka nechtěli se loučit navždy. Ale ti starší už tušili, co se děje, ale my ne. A ty malé děti, já si pamatuji, že moje sestra neplakala, ale nemluvila, byla úplně tichá. Já mám dojem, že z toho dostala velký šok. Jí byly tři roky.

A jak se váš otec vlastně dostal k Thomasi Mannovi?

My jsme bydleli kdysi v městečku, které se jmenuje Proseč u Skutče, to byla vesnice tenkrát a otec tam byl členem, myslím, místní rady. Tenkrát mu bylo nějak dvacetpět, dvacetšest. S maminkou tam měli ruční vyšívání. A on miloval knihy Thomase Manna, a když se dozvěděl, že Mann bydlí ve Švýcarsku a nemá pas, přestože byl slavný, zkrátka nemohl jen tak jezdit, tak ho napadlo, proč mu nedat domovský pobyt. A na to potřebovali od Beneše povolení a on jel do Prahy, setkal se s Benešem a Beneš ho poslal do Švýcar, aby nabídl Mannovi český pas. Jemu a rodině a Heinrichu Mannovi také. A samozřejmě Mann ten pas přijal. Byl velmi rád a celá rodina přijela roku 37 do Proseče poděkovat. A potom s tím pasem odjel do Ameriky. No, a kvůli tomu pak v roce 39, dva dny před patnáctým ho přišli navštívit dva pánové a řekli: „Bude tě hledat gestapo, tak vám radíme, abys odjel.“ A poslali ho do Berlína. Což, když tohle vykládám, každý se diví. Ale v Berlíně ho potkal nějaký neznámý voják, odvedl ho k nějaké paní, kde přespál. Druhý den s ním jel až do Frankfurtu, posadil ho do letadla a otec odletěl do Bruselu. V Bruselu ho chtěli poslat zpátky, protože měl jenom české peníze. A tam byl úplně cizí pán, který se ptal, co se děje, když otec prosil, aby ho poslali dál. A když mu to otec vysvětlil, tak on říká: „Včera se mně narodil syn, tak to oslavíme tím, že ti dám peníze.“ A otec odletěl do Anglie. A hned po válce první věc, co chtěl udělat, najít ty dva neznámé, kteří mu pomohli. Toho pána v Bruselu sám našel. A protože můj otec byl radioamatér, tak po 20 letech roku 59 dostal z Německa od dalších radioamatérů informaci, že je tam nějaká schůze, aby přiletěl. Přiletěl, vešel do té místnosti a oni mu řekli: „Rudolfe, koukej, tamhle stojí jeden pán.“ A oni našli i toho vojáka. Po dvaceti letech našli toho druhého, který mu pomohl. Tak to je krátké povídání o otci a Thomasi Mannovi.

Následuje obsah vložený z jiného webu. Zde jej můžete přeskochit.

Přejít před obsah vložený z jiného webu.

Nemůžete se právě dívat? Poslechněte si audio verzi rozhovoru.

Když jste odjížděla do Velké Británie, jaké byly vaše jazykové znalosti, měla jste nějaké základy angličtiny?

Ano, uměli jsme anglickou hymnu. A to byla jediná věc.

A jak jste se vlastně domluvila s vašimi náhradními rodiči? Vy jste měly ještě štěstí, že jste zůstaly se sestrou spolu.

Ano, my jsme jely tím posledním vlakem a já vím, že v tom kupé náhodou, to je také úplně zvláštní, jela jedna kamarádka, která se mnou potom chodila do školy v Anglii. Ona byla o trošinku starší a říkala, že jsme tam seděly, držely jsme se za ruce a řekly jsme, že nebudeme brečet. Já si na to ale nepamatuji. Ale pokud já vím, tak já jsem neplakala, protože já jsem byla takové to dítě, které mělo rádo dobrodružství. Takže ta cesta byla také, jak mi psal strejček, pro nás takové dobrodružství. Některé děti plakaly, některé starší

věděly, že to je vážné. My jsme přijely například do Holandska, které ještě nebylo okupované. Říká se, že nám dali kakao, kafe, dali nás na velkou loď, my jsme nikdy neviděli loď, moře. A další věc, co já vykládám v Anglii dětem ve školách, že jsme dostali náš první šálek čaje s mlékem. A nikomu to nechutnalo a všichni jsme to vylili. Dali nám bílý chléb, bílé sendviče, nikomu to nechutnalo. My jsme chtěli černý český chléb a co je zajímavé, že do dneška po těch 80 letech v Anglii stále ten český chléb chutná úplně jinak.

Jak jste se dozvěděla o tom, co sir Nicholas Winton udělal? Protože on proslul tím, že to vlastně nikde veřejně neříkal, nechlubil se tím, že zachránil 669 dětí z Československa.

Ono se to říká, že to nikomu neříkal. Co se vážně stalo, je, že jeho rodina o tom nevěděla. On tenkrát říkal, že nikdo o to tehdy neměl zájem, až když se dostala sbírka těch dopisů, fotografií, seznamů ven. A já jsem jednou, po čtyřiceti letech, bylo to rok 1988, jsem byla v kuchyni a najednou telefon. A já to zvedla a nějaká paní řekla: „This is Esther Rantzen.“ A já jsem tomu nevěřila, protože to byla strašně slavná ženská. A já říkám: „Jo, a já jsem anglická královna.“ Jako legrace. A ona říká: „Ne, já jsem vážně Esther Rantzen, jmenovala jste se Milena Fleischmannová?“ A já jsem řikala: „Ano.“ A ona řikala: „Tak já mám před sebou knihu, ve které jsou dokumenty, našla jsem tam seznam, vaše jména, zveme jistého pana Nicholase Wintona do televize a přijďte do Londýna.“ A já jsem tenkrát byla tak zmatená, protože jsem na to skoro zapomněla, samozřejmě. A já jsem řikala: „Ale já mám v Londýně dalších pět kamarádů.“ A ona řekla: „No dobře, ale my jsme si vybrali jména, přijďte.“ Tak jsem jela do Londýna a šli jsme do televize a se mnou právě byla ta kamarádka, Věra Gissingová, která tenkrát napsala Perličky dětství. Ta jela také tím vlakem. A Esther Rantzen nám řekla: „Nesmíte mu říct, kdo jste. My jsme mu jenom řekli, že jsme ho pozvali, aby viděl svoji knihu.“ A když ho pozvali, tak jeho manželka řikala: „To bude nuda, já zůstanu doma a budu na tebe koukat v televizi.“ Takže on přišel, sedl si a my jsme takhle seděli vedle něho a najednou Esther Rantzen vyjde a říká: „Tak pane Wintone, tady je ten váš památník a vedle vás sedí Věra Gissingová.“ A ta mu padla kolem krku. Možná, že dneska se to ještě vidí na YouTube.

Ano, ty záběry tam jsou.

A na druhé straně jsem seděla já. A tak jsme potkali po 40 letech muže, který nám zachránil život.

Winton se nám stal skoro strýčkem

To video je opravdu velmi dojemné, protože tam vstává celý ten sál, což jsou Wintonovy děti, jaké bylo pro vás to setkání?

Oni ten film totiž dali dohromady. Ten první film, tam nás tam bylo jenom pět a Esther Rantzen a to nikdo neviděl, to oni sestříhli. Ona začala plakat, sestoupila, šla k němu, ještě mu vytáhla kapesník, aby si utřela oči. A bohužel ten kousek se vystříhl. A potom jsme s ním šli, oni tomu říkali Green Room, tam, kde jsme dostali nějaké bílé víno. A Věra přišla na to, že celá ta léta bydlela asi patnáct minut od toho člověka, kterého hledala. Ona totiž hledala dávno, kdo jí pomohl, psala svoji knihu, tak bydlela asi patnáct minut od něho. A potom se z ní stala taková jeho sekretářka, protože ten druhý film právě Esther Ratzen říkal: „Vy, kdo se na to koukáte, ozvěte se a přijďte sem příští týden.“ A tam potom vstali ti ostatní.

Celý ten sál.

A od té doby dostával tisíce telegramů, dopisů, návštěvy. Protože jak on tenkrát říkal, z těch 699 dětí, teďka tam měl rodinu 5 tisíc. A to byli lidé, kteří vlastně měli jediný kontakt se svými rodiči, protože on je znal. Takže se stal dědečkem, takovým dědečkem, strejčkem pro všechny.

Pátrala jste ale i vy, našla jste časopis, kde jsou inzeráty britských rodin, které se hlásí o adopci českých dětí, to znamená, že to zřejmě může být Wintonův inzerát. Kde jste ho objevila?

To byla úplná náhoda. Ten časopis se jmenuje Picture Post a tady se píše, že měsíc předtím vyšel tenhle časopis, kde byly fotografie dvou dětí a kde je jejich rodiče prosili, jestli by si je nějaká hodná britská rodina vzala k sobě, aby je zachránila, aby vyrostly někde, kde je klid a kde není válka. A tam právě píšou v tom časopise, že ten dopis byl pravdivý, tak ho otiskli. A teď dostávají odpovědi z celé Anglie od rodičů, od anglických rodin, že by si ty děti vzaly k sobě. A začíná to tady, že nejdřív přišlo pět dopisů, potom přišlo deset a nakonec tisíce dopisů přišlo do toho časopisu, že by si ty děti vzali.

To je docela unikát.

To je úplný unikát, já jsem to našla úplně náhodou. Protože jednou jsem se vrátila do té naší první české školy. To byl starý zámek, který se rozpadával. A tam byla nějaká krabice a v tom byly staré papíry. A to je po 60 letech, ten barák se rozpadal. A já jsem našla tuhle stránku starou. Tak jsem si ji ofotila a viděla jsem tady datum. No zkrátka jsem po tom pátrala, kdo to někde má. A ono to je v archivu. Oni mně to našli. A teď mně hledali ten první časopis, tak vážně je to velmi zajímavé. Ale na druhé straně je jeden dopis od někoho, kdo právě píše: „Proč sem vozíte tyhle židy, ti nám jenom berou práci.“ Ale ty další stránky už jsou celé zase o tom, že jim samozřejmě musíme pomoci.

Vy jste v Británii také přezdívaná jako „Lady Remoska“, protože jste tam zpropagovala českou pečicí pánev, jak vás tohle napadlo?

Já jsem byla jednou v Praze, to už je také skoro před 20 lety, se sestřenicí a říkám jí: „Heleno, co chceš k Vánocům?“ A ona říkala: „Já bych potřebovala novou remosku.“ Tak jsme šly koupit remosku a já jsem se vrátila domů a koukám, co to vlastně je. A tam byla adresa: Frenštát pod Radhoštěm. Tak jsem tam zavolala a nějaký pán řekl: „Tady je Svoboda.“ A já říkám: „Pane Svobodo, vy mě neznáte, ale proč se neprodává remoska v Anglii?“ A on říkal: „Ale paní, vy jste nějaký anděl z nebe.“ Takhle mi odpověděl. A já jsem říkala: „Já vám někoho najdu.“ A našla jsem právě tu firmu a oni řekli: „Nejdřív si to musíme vyzkoušet.“ Tak samozřejmě museli předělat kvůli elektřině všechny ty šňůry.

Protože v Británii mají jiné zásuvky.

Trvalo to asi šest měsíců. A ta Michelle, která řekla, že to zkusí, tak řekla: „My si objednáme tisíc remosek, to nám asi bude stačit na tři měsíce.“ Tenkrát nebyl žádný internet, měli jenom časopisy, v kterých byly inzeráty. Ale do toho časopisu napsala článek, jak se ta remoska našla. A za tři týdny je vyprodali.

Takže britské ženy potřebovaly českou remosku.

Ale protože ta firma ve Frenštátu tenkrát začínala a neměli materiál ve skladu, aby rychle dělali další, tak ta anglická firma jim půjčila peníze na to, aby si nakoupili materiál a začali tenkrát, myslím, každý měsíc posílat takových

500 remosek. A to už skoro asi 20 let. Pak to trochu kleslo, samozřejmě, ale stále prodávají. A dneska je úplně nová remoska, jmenuje se Tria. Je to jedna mísa, ale s třemi pokličkami. Ale samozřejmě Angličané nevěděli, jak se v tom vaří. Tak jsem musela vzít českou kuchařku, kterou napsala Karina Havlů, přeložit nějaké recepty do angličtiny a pak už jsme to uměli. První knížka byla trochu jako přeložené recepty a pak už to šlo. A co je jako trochu legrace, že ta kniha, ta Lady Remoska, která vyšla, tam jsou naše anglické recepty přeložené do češtiny.

Vy jste ale dokonce remosku propašovala i do královské rodiny, podařilo se vám ji předat princí Charlesovi, jak se vám tohle povedlo?

Bylo to tak, že jsme byli v Londýně na představení skladby, jež se jmenuje Poslední vlak do zítřka, kterou složil skladatel Carl Davis. A hrálo se to v Londýně. Bylo to v listopadu a pan Svoboda říká: „Já ti pošlu pro Charlese k narozeninám novou remosku.“ Protože jsme věděli, že tam přijde. Tak jsem se zeptala, jestli mám povolení, oni řekli: „No problem.“ Tak jsem přivezla remosku, která musela projít samozřejmě skrz bezpečnostní opatření. Tak se mě tam ptali, proč tam tahám nějaký kastrol. A o přestávce tam Charles přišel. Byli jsme představeni a já tu remosku měla s sebou a byla jsem první, ke které přišel. Tak jsem mu ji strčila do ruky a on říkal: „Thank you very much.“ A za ním stál nějaký pán, kterému ji předal. A naštěstí to někdo vyfotil, jak ji tam drží. A když odcházel, tak řekl: „Thank you for my lamp.“ (*Děkuji za lampu. pozn. red.*) Ale pak jsem za 14 dní dostala dopis od jeho tajemníka, že remoska je v kuchyni. Nevím, jestli v tom Camilla vaří, ale zkrátka má remosku.

Milena Grenfell-Baines

Je jedním z tzv. Wintonových dětí. Od roku 1939 žije ve Velké Británii, většinu svého života prožila v Prestonu na severu Anglie. Může užívat šlechtický titul lady po svém zesnulém manželovi, britském architektovi Georgi Grenfell-Bainesovi, který byl v roce 1978 povýšen do šlechtického stavu královnou Alžbětou II. Pomohla mimo jiné proniknout českému výrobcí remosek na britský trh, díky čemuž jí je přezdíváno „Lady Remoska“. Napsala několik kuchařek v angličtině o pečení v remosce.

Karel Weirich

2. července 1906 se v Římě narodil Karel Weirich, novinář, stenograf, účetní a korespondent České tiskové kanceláře pro Vatikán a člověk, který za druhé světové války zachránil život asi pěti stům československých Židů.

V roce 1935 přijal nabídku ČTK a stal se jejím stálým korespondentem z Itálie a Vatikánu. V roce 1941 jej však propustili kvůli protinacistickým postojům. I poté pracoval jako novinář. Zapojil se také do odboje a začal pomáhat cizincům, zejména Židům, které nechal v roce 1940 Benito Mussolini internovat.

Pomáhal hlavně vězňům koncentračního tábora Ferramonti di Tarsia v Kalábrii, kde bylo vězněno několik set československých Židů. Byli to cestující ze ztroskotané lodi Pentcho, která směřovala do Palestiny. S dalšími dvěma Čechy založil Weirich Společnost svatého Václava, která kryla poskytování humanitární pomoci lidem, skrývajícím se v Itálii před nacisty. Od roku 1943 se jim snažil zajistit také útočiště a falešné dokumenty.

V dubnu 1944 Weiricha zatkli a poté odsoudili k trestu smrti. Na zásah samotného papeže byl později rozsudek zmírněn na 18 let těžkých prací. Weirich se dostal se do Bavorska, do tábora Kolbermoor, a pak do Mnichova. V květnu 1945 jej z bavorského vězení vysvobodila americká armáda.

Po válce byl v roce 1948 povolán do Prahy, ale tušil nebezpečí, a proto se rozhodl zůstat v Itálii.

Zemřel v Římě 1 listopadu 1981 Bylo mu 75let.

Dne 28. října 2015 by oceněn Medailí Za zásluhy což ho prý osobně velice překvapilo.

SPORT

Antonín Panenka

Antonín Panenka se navždy zapsal do dějin světového fotbalu, když ve finále mistrovství Evropy 1976 proměnil penaltu tak odvážně, jak to do té doby ještě nikdo neudělal. Ležérním dloubákem doprostřed branky. Od té chvíle má tenhle styl kopu jeho jméno. 20. června uplyne od bělehradského zápasu 49 let. Ozdobíte i vy svůj životní příběh účastí na jubilejním desátém Běhu pro Paměť národa?

„Někdo mámě poradil, ať jde za kartářkou. Ta jí řekla, ať si mě určitě nechá, že budu jednou slavnej,“ to řekla kartářka mamince Antonína Panenky na začátku roku 1948, když s manželem zvažovali, jestli si vůbec mohou dovolit čtvrté dítě. Měli dvě starší děti, peněz bylo málo a budoucnost nejistá. Ale paní Antonie dala na radu neznámé ženy. A udělala dobře.

Rodina Panenkových žila skromně. Z periferie Záběhlic se přestěhovali do činžáku na Královských Vinohradech, kde bydleli lidé z vyšší vrstvy – právníci, inženýři, akademici. „Ze začátku nás přehlíželi a odpovídali nám jen na pozdrav,“ vzpomíná Panenka. Ale právě malý Antonín změnil všechno. Majitel domu, pan Kolman, byl vášnivý fotbalový fanoušek. Když viděl Tonda kopat, rozpoznal jeho talent. A i když byl kluk malý a hubený, oblíbil si ho natolik, že mamince dokonce nabízel „americké prášky, po kterých by vyrostl“. Paní Antonie to ale odmítla. „Žádnou chemii pro mě nechtěla,“ říká Panenka.

Dětství trávil s míčem. Hrál na vnitroblocích, po ulicích a parcích, o školních přestávkách i cestou do školy, kdy si kopal o zdi domů oholeným tenisákem. Právě tímhle trénoval narážečky a techniku, kterou se později proslavil. V deseti letech začal hrát za mladší žáky Bohemians (v 50. letech oficiálně ČKD Praha). Mnozí spoluhráči ho převyšovali o hlavu. „Na hřišti udělali jeden krok, já musel pět,“ vzpomíná.

Největší podporu měl doma. Táta Bohumil ho vozil na každý trénink, celých osm let, až do synových osmnáctin. „Jednou jsem šel místo tréninku s kamarádem na přehradu. Když jsem večer přišel domů, hned jsem od táty chytil ránu mezi oči. Nikdy jsem mu nevysvětlil, že jsem o tréninku fakt nevěděl,“ říká Panenka s úsměvem.

A právě tenhle mix – talentu, vůle, podpory a pokory – dovedl Antonína Panenku až na evropský trůn. A do srdcí fanoušků po celém světě. Celý příběh Antonína Panenky si přečtete v Magazínu Paměti národa, odkaz najdete v komentáři. Třeba vás inspiruje natolik, že si jeho jméno napíšete na startovní číslo. Už víte, komu věnujete svůj Běh pro Paměť národa?

Zapomenutí vojáci, kteří bojovali za již neexistující republiku, a jeden ztracený pilot

Milan Mikulecký

Příběh jediného bojového vystoupení československých letců na československém letadle a pod naším výsostným označením během druhé světové války se udál přesně před osmdesáti šesti lety, a v zapomnění upadl téměř ihned. Již tenkrát pro to existovala řada důvodů. Jednak si nikdo moc nechtěl připomínat selhání tehdejších politiků, a také si nikdo nechtěl připomínat ztracené investice, které v uplynulých dvaceti letech proudily z českých zemí do bohem zapomenutého kraje v Karpatech.

Za pár měsíců vypukla druhá světová válka a po jejím skončení opět na zapomenuté hrdiny nebyl čas. A opět z několika důvodů. Kromě toho, že předválečné nejvýhodnější území Republiky Československé nám ukradlo bolševické Rusko, tak i z Maďarského království, proti kterému naši vojáci vedli ztracenou bitvu, se stala Maďarská lidová republika a náš nový, byť poněkud vnucený „spojenec“. Po pádu komunistického režimu a rozpadu Československa už všem tato historie přišla tak vzdálená, že kromě pár historiků a nadšenců nezajímá téměř nikoho. Rád bych vám ji tedy stručně připomněl a současně požádal o pomoc při pátrání po „ztraceném“ pilotovi.

Zejména v internetových diskusích, ale občas i v médiích je možné se dozvědět, že naše armáda vlastně nikdy nebojovala a že ji vlastně ani tolik nepotřebujeme. Nic není vzdálenější pravdě.

Za naše vojáky se na rozdíl od našich politiků opravdu stydět nemusíme. Fakt je ten, že díky našim vojákům bojujícím a umírajícím za tehdy ještě neexistující stát, jsme ho nakonec v roce 1918 získali. Naopak do časů nesvobody nás pak vždy dostali více či méně demokraticky zvolení politici. Vojáci (aspoň někteří) na to vždy upozorňovali a varovali, ale vždy se pak poslušně stáhli, protože respektovali demokracii a civilní řízení státu.

A když nás následně politici opět dostali do maléru, byli to opět vojáci, kteří bojovali a umírali, aby nás dostali na správnou stranu dějin a k tomu, že si svůj samostatný stát zasloužíme. Vojáci za Československo bojovali nejen před vznikem samostatného státu, ale i po jeho zániku. Jen v jedné krátké epizodě však měli možnost za něj bojovat a umírat přímo pod svou vlajkou, ve svých uniformách a se zbraněmi, kterými je k tomu národ vybavil.

Polovina března roku 1939 byla pro Československo dobou agónie. Země byla zmrzačená potupnou Mnichovskou dohodou, kde jsme byli obětováni pro „mír v Evropě“ v údajné snaze ochránit práva německé menšiny „šikanované“ vládou z Prahy. Země, kde potom co prezident Beneš porušil ústavu, a po své abdikaci utekl, se z demokracie posunula spíše k autoritářskému režimu, který již tehdy začal šikanovat své vlastní obyvatele, třeba jen proto, že byli židé.

Události nabraly rychlý spád 13. března, kdy se Jozef Tiso sešel v Berlíně s Hitlerem, aby druhý den, tedy 14. března, Slovenský sněm vyhlásil samostatnost Slovenska. Tímto krokem pak Slováci dodali nacistům poněkud pochybný, ale přesto argument, že po rozpadu Česko-Slovenska již neplatí Mnichovská dohoda, a po brutálním nátlaku na prezidenta Emila Háchu se vydal wehrmacht na pochod.

My se v našem příběhu přesuneme na úplný východ umírajícího Československa, na Podkarpatskou Rus, do nejhudší části společné země. Ani tam nebyla situace již delší dobu jednoduchá, na její území si totiž v té době dělaly zálsusk Polsko s Maďarskem a své zájmy zde měli i další aktéři. A nezůstávalo jen u prázdných řečí, zatímco Poláci a Maďaři k nám posílali teroristy, kteří měli za úkol vraždit představitele československého státu, a z jejich pohledu nešlo jen o vojáky a četníky, ale třeba i o pošťáky nebo učitele, tak nacisté vsadili ve své snaze o zničení Československa na takzvané „Sičovce“, ukrajinské nacionalisty, kteří chtěli toto území také odtrhnout a vyhlásit zde svůj samostatný stát – Karpatskou Ukrajinu. Českoslovenští vojáci, četníci, příslušníci finanční stráže a jednotky SOS zde byli v téměř permanentní válce nejpozději od roku 1938.

Ta nejtěžší zkouška však přišla v ranních hodinách 14. března 1939. V šest hodin ráno zahájila pravidelná maďarská armáda útok po celé délce demarkační linie, která zde byla vytyčena po Vídeňské arbitráži v roce 1938. Československé jednotky byly ve značné nevýhodě, početně slabší, kvůli tlaku vlastních politiků v nevýhodných pozicích, v očekávání avizované schůze Slovenského sněmu, od kterého nikdo nečekal nic dobrého s rozleptanou morálkou části slovenských branců. Přes to všechno naše jednotky začaly pod vedením generála Olega Svátka bojovat, a bojovaly až do 21. března, kdy poslední oddíl československých vojáků, kteří do té doby bránili Velký Bočkov, přechází do spojeneckého Rumunského království.

Popis samotného průběhu bojů je na knihu a osudy jednotlivých vojáků republiky na mnoho knih a možná i nějaký ten film, a pokud by vás tento konflikt hlouběji zajímal, mohu vám doporučit například Válku o červeného medvěda od Jindřicha Marka. Nebo článek Radana Láška Obrana Podkarpatské Rusi.

Já bych vám chtěl přiblížit jeden zapomenutý příběh. Napsali ho 16. března letci státu, který již neexistoval. Je také příběhem jediného československého vojenského letadla, které nepadlo do rukou nacistického Německa, klerofašistického Slovenska nebo Maďarského království vedenému nikoliv králem, ale admirálem Horthym, tedy zemím, které měly aktivní podíl na nacistických zvěrstvech během druhé světové války.

Mimochodem jediným československým civilním letadlem, kterému se podařilo před okupací uletět, byl Lockheed Electra 10A firmy Baťa, který neuvěřitelnou shodou náhod přežil v letuschopném stavu do dnešních dnů, a pokud by vás to zajímalo, můžete ho vidět nejen na zemi, ale občas i ve vzduchu v Leteckém muzeu Točná.

Československé vojenské letectvo mělo při působení na Podkarpatské Rusi velmi ztížené podmínky pro své působení. Moderní předválečné letiště v Užhorodě skončilo po Vídeňské arbitráži v maďarských rukách a k dispozici k nějakému pravidelnějšímu provozu tak bylo pouze spíše sportovní letiště v turisticky oblíbených lázních Slatinské dolů. To neumožňovalo trvalé umístění nějaké větší jednotky, a proto je sem od 12. letky 3. Leteckého pluku ze Spišské Nové Vsi přemístěn pouze tříčlenný roj víceúčelových letounů Letov Š.328. Tyto letouny zde primárně vykonávaly hlídkovou, průzkumnou a kurýrní službu. Létání v těchto otevřených letounech zejména v zimních měsících nebyl pro jeho posádky „žádný med“, stejně tak jako létání

v prostředí Karpatských vrcholů, nicméně pro zde dislokované posádky, ale i pro místní obyvatele, kteří zůstali věrni Československu, byla jejich přítomnost důležitá.

Těsně před vypuknutím maďarského útoku přichází rozkaz k návratu všech letounů na domovskou základnu do Spišské Nové Vsi. Dva letouny odlétají, ale třetí kvůli technické poruše zatím zůstává. Na jeho uvedení do letuschopného stavu pilně pracují nejen zbývající mechanici, ale i jeho posádka nadporučík Václav Pálka a četař aspirant Jiří Mikulecký. Je také nutné připomenout, že v těch dnech ve střední Evropě panovalo extrémně nepříznivé počasí, které mimo jiné zhatilo všechna pomyšlení na úlet letců dislokovaných v době německé okupace v českých zemích.

Ve čtvrtek 16. března je již letoun připravený k letu, motor běží, palivo načerpané, zbraně připravené k boji, nicméně počasí má stále daleko k ideálu, nízké mraky, ze kterých každou chvíli sněží, to nejsou podmínky, ve kterých by vzlet v prostředí Karpat dával velkou naději na přežití. Nicméně když na letiště dochází zpráva, že evakuační vlak plný českých civilních uprchlíků je na nádraží v Chustu ohrožován tlupami Sičovců, letoun jde do vzduchu přímo z hangáru. Po použití palubních zbraní, a to včetně ostřelování kulomety ozbrojených band, rychle dochází odvaha a vlak může vyrazit, a po překročení řeky Tisy se ocitá v bezpečí v Rumunsku.

Také posádka letounu musí zamířit stejným směrem, protože návrat do Slatinských dolů je vyloučený. Opět nepříznivě zasahuje počasí a posádka „Šmolíku“ je ráda, že v počínající sněhové bouři se jí daří úspěšně přistát na rumunském vojenském cvičišti v Marmarošské Sihoti. Tam si také letoun druhý den přebírají příslušníci Rumunského královského letectva a následně ho úspěšně přelétnou na svoji základnu.

Tento příběh odvál čas i „velké“ dějiny druhé světové války. Nikdo z účastníků tehdejších událostí již bohužel nežije. Nikdo dnes neví, co se stalo s letounem Letov Š.328 výrobního čísla 129, víme jen, že zůstal v rumunských rukách, a to i přes usilovnou snahu Slovenského státu, aby ho získal právě on. Pokud jde o mechaniky, kteří letoun k jeho poslednímu letu pod československou vlajkou vypravili, tak neznáme křestní jména ani mechanika Tudoršího, a v případě jeho kolegy dokonce ani přesné znění jeho příjmení, někdy je uváděn jako Majersák, někdy jako Masják. Pokud by někdo z čtenářů o nich věděl něco bližšího, budu vám vděčný za jakoukoliv zprávu.

To zásadní se týká pátrání po osudech nadporučíka letectva Václava Pálky. Jediné, co víme bezpečně, tak to, že se spolu se svým kolegou vrátil do protektorátu, kde zůstal, a nevydal se do zahraničního odboje. Podle některých nepotvrzených zpráv měl pracovat na obecním úřadu v Ostravici a ještě v roce 1940 měl být vyslýchán gestapem právě kvůli bojům na Podkarpatské Rusi. Bohužel pro další pátrání v archivech neznáme to nejdůležitější, datum jeho narození. Proto za jakoukoliv informaci, která by vedla k objasnění jeho dalších osudů, bude autor tohoto textu vděčný.

Pro příznivce šťastných konců pak mohu konstatovat, že četař aspirant Jiří Mikulecký se dožil pozhnaného věku 89 let.

Předtím ještě stihl odejít z protektorátu do odboje, projít krátkou službou v Polském letectvu, přežít téměř dva roky „péče“ v ruských vězeních a koncentracích (toto štěstí bohužel neměla řada dalších československých letců a vojáků, kteří ve zrušném Stalinském režimu zmizeli beze stopy). Po propuštění působil jako osobní kurýr podplukovníka Ludvíka Svobody. V průběhu lodního transportu do Velké Británie prošel martyriem během potopení postupně dvou britských křižníků v Severním moři a teprve na palubě třetí lodě šťastně dorazil do skotského Greenocku.

Po vstupu do RAF jako pilot stíhacího Spitfiru u československé 312. stíhací squadrony úspěšně odlétal více než čtyři desítky náročných bojových misí. Bohužel ani konec druhé světové války a jeho návrat do vlasti neznamenal příchod klidných časů. Již o pouhé tři roky později se na poslední chvíli vyhnul zatčení komunistickou Státní bezpečností a následné perzekuci tím, že spolu s dalšími bývalými „rafáky“ ulétne ze základny v Českých Budějovicích do Velké Británie. Tam ho čeká další služba v Královském letectvu, a to nejen na britských ostrovech, ale i v zámoří, a to na velmi exotických místech. Během svého působení v Malajsii se dokonce účastní bojů se starým nepřítelem – komunisty. Jeho letecká bojová kariéra tak paradoxně končí, stejně jako v roce 1939 začala, ostřelováním tlup radikalizovaných teroristů, jen je to tentokrát na druhé straně světa.

Na tehdejší bojový let se do dnešních dnů zachovala jen jedna jediná hmatatelná památka. Československá zimní letecká kombinéza, ve které Jiří Mikulecký absolvoval svůj první bojový let. Po šťastném přistání v Rumunsku vyrazil na cestu zpět do Čech vlakem i s touto kombinézou přes rameno, a tím že necestoval přes Slovensko, nebyl ani okraden o osobní věci, tak jako řada jiných našich vojáků. Během svého krátkého pobytu ve Sloupnici, před svým odchodem do exilu, ji daroval mému dědečkovi a dodnes ji uchováváme jako cennou rodinnou památku.

Kolik se na letišti chytlo teroristů

Ai GROK

Osobní prohlídky jsou na letišti v Praze relativně hodně přísné. Napadá nás, k čemu prakticky slouží. Odpověď ale bude vždycky zavádějící, protože nevíme, co by se začalo dít, kdyby se takové prohlídky nedělaly.

Konkrétní statistiky o počtu teroristů zachycených při osobních prohlídkách na letištích jsou obtížně dostupné, protože vlády a bezpečnostní agentury (např. TSA v USA, Europol v Evropě) často nezveřejňují přesné údaje kvůli citlivosti informací a národní bezpečnosti. Nicméně na základě dostupných informací lze poskytnout obecný přehled a několik klíčových příkladů.

Obecné informace

USA (TSA a CBP): Podle zpráv americké Transportation Security Administration (TSA) a U.S. Customs and Border Protection (CBP) jsou případy zachycení osob na seznamu teroristů (Terrorist Screening Database) při letištních kontrolách relativně vzácné. Například v roce 2023 CBP hlásila, že na hranicích (včetně letišť) bylo zastaveno 216 osob na seznamu teroristů, ale většina těchto případů se týkala pozemních hranic, ne letišť. TSA v roce 2013 uvedla, že

jejich program SPOT (Screening of Passengers by Observation Techniques) vedl k tomu, že pouze 0,6 % osob označených při prohlídkách bylo zatčeno, a žádné z těchto zatčení nebylo klasifikováno jako terorismus. Přesné počty teroristů zachycených při osobních prohlídkách na letištích nejsou veřejně dostupné, protože TSA neuvádí konkrétní případy kvůli bezpečnostním důvodům. Existuje však několik známých incidentů: Umar Farouk Abdulmutallab (2009): „Underwear Bomber“ byl zachycen až na palubě letadla poté, co jeho výbušnina selhala. Bezpečnostní prohlídka na letišti v Amsterdamu ho nezachytila, což vedlo k zpřísnění kontrol (např. zavedení celotělových skenerů). Richard Reid (2001): „Shoe Bomber“ byl rovněž odhalen až cestujícími a posádkou během letu, nikoli při prohlídce na letišti.

Evropa: V Evropě se bezpečnostní statistiky liší podle země a jsou často agregovány na úrovni Europolu nebo národních agentur. Například po útocích v Bruselu (2016) a Istanbulu (2016) bylo zdůrazněno, že teroristé často útočí na „měkké cíle“ (např. veřejné prostory letišť před bezpečnostními kontrolami), nikoli v zabezpečených zónách. Konkrétní případy, kdy byli teroristé zachyceni při osobních prohlídkách, jsou vzácné a obvykle nejsou detailně zveřejňovány. Většina zmařených útoků (např. plán na útok na letadla z Londýna v 2006) byla odhalena ještě ve fázi plánování díky zpravodajským službám, nikoli letištními kontrolami.

Japonsko: V Japonsku jsou bezpečnostní opatření na letištích (včetně Kansai International Airport) přísná, ale zaměřují se spíše na obecnou bezpečnost (např. zbraně, drogy) než na terorismus, protože hrozba teroristických útoků je v zemi nízká. Neexistují veřejně dostupné statistiky o zachycení teroristů při osobních prohlídkách na japonských letištích.

Klíčové příčiny nízkého počtu zachycení

Vzácnost teroristických pokusů: Teroristické útoky na leteckou dopravu jsou extrémně vzácné. Například od 11. září 2001 nebyly v USA zaznamenány žádné úspěšné teroristické útoky na letištích nebo letadlech, což naznačuje, že současná opatření (např. zpevněné dveře kokpitu, zvýšená ostrážitost cestujících) jsou účinná.

Zaměření na zpravodajství: Většina teroristických plánů je odhalena ještě před dosažením letiště díky práci zpravodajských služeb (např. FBI, MI5).

Omezení osobních prohlídek: Osobní prohlídky na letištích se zaměřují především na detekci zbraní, výbušnin a zakázaných předmětů. Například v roce 2023 TSA zachytila 6 737 střelných zbraní při prohlídkách, ale tyto případy nebyly spojeny s terorismem.

Chybovost systémů: Studie ukazují, že i moderní technologie (např. rozpoznávání obličejů) mají chybovost, což může vést k falešným negativům (např. terorista není odhalen). Například studie z roku 2005 uvádí 43% chybovost u rozpoznávání obličejů.

Kritické zhodnocení

Účinnost prohlídek: Někteří odborníci, například Bruce Schneier, tvrdí, že osobní prohlídky nemusí být tak účinné, jak se prezentuje, a že vytvářejí spíše pocit bezpečí než skutečnou ochranu. Například testy TSA v roce 2015 ukázaly, že agenti nezachytili 95 %

testovacích zbraní a výbušnin při bezpečnostních kontrolách.

Zaměření na špatné cíle: Mnoho opatření (např. zákaz tekutin nad 100 ml, sundávání bot) bylo zavedeno reaktivně po konkrétních incidentech, ale nemusí efektivně bránit budoucím útokům.

Alternativní hrozby: Teroristé se stále častěji zaměřují na „měkké cíle“ mimo bezpečnostní zóny (např. útok na letišti v Istanbulu 2016), kde osobní prohlídky nejsou aplikovány.

Závěr

Přesné statistiky o počtu teroristů zachycených při osobních prohlídkách na letištích nejsou veřejně dostupné, a pokud existují, jsou pravděpodobně utajeny. Většina dostupných údajů naznačuje, že takové případy jsou extrémně vzácné, a většina teroristických plánů je odhalena ještě před dosažením letiště díky zpravodajským službám. Známé případy, jako Abdulmutallab nebo Reid, ukazují, že osobní prohlídky na letištích často selžou v detekci teroristů před nástupem do letadla, což vedlo k zpřísnění opatření, jako jsou celotělové skenery a náhodné prohlídky.

KAREL MALÍK

*7. prosinec 1960, Praha

†8. červenec 2025, Praha

V noci na úterý zemřel český undergroundový básník, výtvarník, muzikant, skladatel a textař, kterého znám hlavně z pubrockové kapely Echt!, kterou založil roku 1988 společně s Martinem Grušou a kterou dlouhé roky vedl. Bylo mu 64 let.

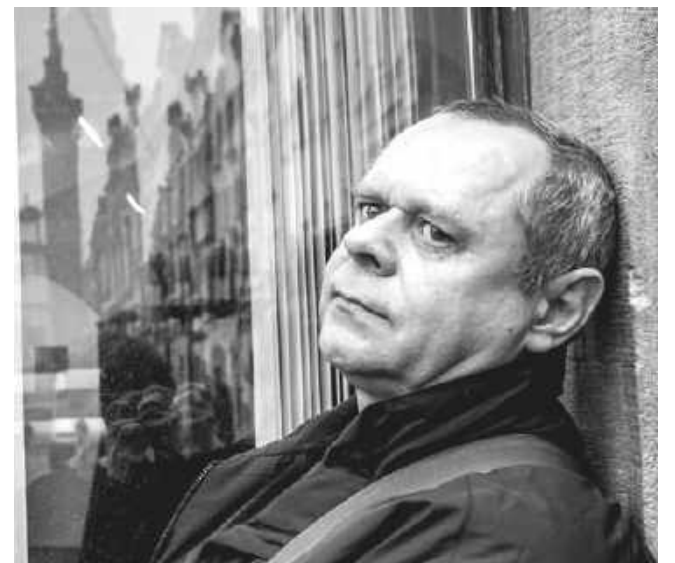
Je mi krásně, usínám
asi ztrácím vědomí,
v hlavě prázdný klidný mám,
rosa padá na stromy.

Zemřu nebo budu žít,
cejtím chladný obětí,
zkouším toho využít,
že se stávám obětí.

Vydavatel: Ne že bych ho znal, ale byl o 12 let
a 11 měsíců mladší.

Tak mne jaksí zamrazilo v zádech..

Tu báseň bych si klidně dal na hrob...

*To je stejně zvláštní, když napíšou na hrob budiž
ti země lehká a pak na něj položí
dvoumetrákovou kamennou desku*

So-called left-wing protesters need to sit down and listen to the adults

David Penberthy Herald Sun

As sick and as tasteless as it might be, the attempted scheduling of anti-Israel protests in Australia on the loaded date of October 7 has done our community a favour. It provides final and indisputable clarity as to the fact that many of the people protesting are motivated by a genuine and racist hatred of Jews.

What other reason would there be to pick this date?

A recap for the profoundly forgetful.

What happened on October 7 last year was not some act of resistance against colonisers or some romantic Che Guevara-style attack on a fascist regime.

No-one was setting out to kill soldiers. They weren't trying to target military bases or infrastructure.

This was a sickeningly successful plot to kill as many civilians as possible, simply because they were Jewish.

The entire focus of the operation was to kill kids at dance festivals and elderly people working on their farms.

Little kids were included in the death toll. Many young women who survived were so defiled they probably wish they had perished.

So on what date are we going to hold our local day of solidarity with the people of Palestine?

Umm, I dunno, how's October 7 sound?

There are a lot of bandwagon jumping halfwits in Australia who consider themselves left-wing and progressive but need an adult to sit them down and tease out their ideological inconsistencies.

The first goes to their assertion that Israel has brought all this on itself by refusing to progress a two-state solution.

Setting aside the long, byzantine history of Israel's several offers of two-state solutions, a more fundamental contradiction is at play.

The people at the protests might want a two-state solution but the two key organisations at war with Israel, Hamas and Hezbollah, do not want a two-state solution. They want a no-state solution. A final solution.

They want Israel and by definition and default its inhabitants wiped off the map.

For inhabitants, read the Jews.

Then there's the small issue of who is behind Hamas and Hezbollah – Iran.

How can any so-called progressive person in Australia either downplay or rationalise the work of either of these organisations, backed as they are by a demented theocracy that thinks women should keep their mouths shut, their faces covered, and that gay people should be put to death?

There has been much discussion this week about the availability and acceptance of Hezbollah flags at protests on Australian streets this past few days.

Our federal police were slow off the mark to twig to this as an issue, weirdly sitting it out (probably on squeamish PC grounds) until its outrageousness was rightly pointed out by our politicians.

Again, as with the election of October 7 as the protest date, the waving of flags in Melbourne has truly belled the cat as to the agenda of some of those protesting.

Since its inception in the 1980s Hezbollah has pioneered the murder of civilians and the use of suicide bombings as its primary tactical vehicle.

Its charter explicitly states that Israel should not exist and its leaders and clerical supporters have made all sorts of vile and demented claims about the Jews, every trope under the sun, from claims about international banking conspiracies to the creation of the AIDS virus.

If you think you're progressive holding up a Hezbollah flag, you need to go back to left-winger school and brush up on the tenets of socialism.

We aren't talking here about some freedom-fighting organisation but a bunch of fanatical and violent lunatics who have rightly been listed internationally by every liberal nation as a terrorist organisation.

As for the flags, rather than asking how people obtained them in Australia, we might have missed a trick here by not getting ASIO and the AFP to hand them out.

The deal could be that in return for sharing your name, address and citizenship status, you could be given a Hezbollah flag on the spot, with a couple of jets sitting, idling at Tullamarine ready to take you back to your ancestral home.

I wrote a few months ago about the tormenting of Labor MP Josh Burns, the only federal Labor MP who has had his office vandalised and graffitied so frequently that he ordered his staff to stay away indefinitely for their own safety.

Burns is the only Labor MP to have attracted this degree of attention.

He has done so despite being a very minor player in the federal government. He's not in charge of Labor's foreign policy.

He's not in cabinet. He's just a backbencher who dutifully serves his electorate.

The reason Burns has been unable to serve his electorate is because his electoral office was turned into a no-go zone by a bunch of "progressives" angered over the treatment of Palestinians.

The reason Burns was selected for such special treatment?

He's a Jew.

Burns got picked in the same way that October 7 gets picked as the date for a day of action or a Hezbollah flag gets picked up on the streets of Melbourne in some act of anti-colonial solidarity.

We should stop tiptoeing around the true nature of many of these protesters.

You can understand people being motivated to attend these rallies out of a sense of compassion at civilian deaths.

They need to ask themselves what sort of company they are really keeping.

And as for Australia, we have every right to say that anyone who picks up a Hezbollah flag and waves it on the street in this tolerant, liberal country, is probably living in the wrong place and should piss off accordingly.

.

1/ Demonstrators burn an Israeli flag in front of the parliament building, following the assassination of Lebanon's Hezbollah leader

Animal Rights Group Takes Government to Court Over 1,000 Koala Cull

An animal rights group believes the decision to kill 1000 koalas in the wake of a bushfire could not have been authorised under existing laws.

Crystal-Rose Jones 2025 07 01

An animal rights group has gone to court hoping to invalidate an earlier directive under the Victorian Labor government to cull 1,000 koalas in March.

Australians for Animals New South Wales (NSW) filed the motion for a judicial review in the Victorian Supreme Court, according to a press release.

The Victorian Department of Energy, Environment, and Climate Action (DEECA) authorised the cull after bushfires blazed through 2,200 hectares of the state's Budj Bim National Park earlier this year.

The government authorised the koalas be shot from helicopters, saying they could not be easily reached by rescuers and would have suffered if they were not put down.

But Sue Arnold, coordinator of Australians for Animals NSW, says the incident was an act of unnecessary cruelty.

"The precedent set by the horrific killing of more than 1,000 koalas, potentially with joeys, is not only unacceptable but a shocking indictment of the Victorian government's cruelty to wildlife," she said in a statement.

As a result of a memorandum of understanding between RSPCA Victoria and the government, no action to prosecute cruelty is available under the Prevention of Cruelty Act.

"The slaughter of koalas by helicopter marksmen is indefensible. It is simply impossible to kill koalas from 30 metres with a clean shot. No ground-truthing was undertaken to establish whether any koalas or joeys were left wounded."

Lawyers for the non-profit group are seeking a declaration from the Supreme Court that the authorisation was invalid, and that the DEECA secretary's decision to undertake the aerial assessment and destruction of the koalas was unlawful and invalid.

The basis for the legal argument is that the Wildlife Act does not authorise such an act.

Australians for Animals NSW has a 35-year history in koala conservation across Australia and was responsible for listing the Koala under the provisions of the USA Endangered Species Act as "threatened."

The charity has been involved in campaigns to protect koalas in NSW, Queensland, and Victoria.

DEECA Secretary John Bradley said the koalas had been assessed individually and wildlife workers had gotten as close as possible to observe the creatures, according to AAP.

Bradley said a vet made the assessment that dependent joeys were unlikely to still be with their mothers, and if they were, then injured females would not have been able to provide milk.

The operation lasted about two months and was aimed at achieving better welfare outcomes.

The Epoch Times contacted DEECA for comment.